HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 9/2007 Cena $ 2.50 SEPTEMBER 2007

Pouť do Svaté země (9)

Místa spjatá s narozením Panny Marie

Judská poušť

Mše svatá v Judské poušti v místech, kde si sv. Jáchym vyprosil narození Panny Marie

Mezi nezapomenutelné zážitky naší pouti do Svaté země patřila mše svatá sloužená v Judské poušti. Tato poušť se táhne na východ od Jeruzaléma až k údolí řeky Jordánu k ústí potoka Jabok. Není klasickou písečnou pouští, ale vápencovou oblastí, kde se v období dešťů trocha humusu vytvořeného na skalách zazelená a rozkvete bohatou stepní flórou. Horký pouštní vítr z východu však brzy vysuší veškerou vegetaci a příroda se stane pouští, jak praví prorok Izaiáš: „Všechno tvorstvo je tráva a všechna jeho krása jako jarní květ. Uschne tráva a opadá květ, když jej ovane Hospodinův dech." (Iz 40,6) My jsme tyto kraje navštívili na konci vegetačního období, těsně před příchodem dešťů. Přesto jsme mnohde mohli pozorovat malá stádečka ovcí pasoucích se zdánlivě na holé skále, ve skutečnosti však vybírajících poslední zbytky suché trávy. Pastevectví v této oblasti bylo důležitou profesí v době Kristově a zůstává jí dodnes. Ovce zde jsou pro člověka důležitým zdrojem obživy a dalších životních potřeb. Poskytují mléko z něhož se vyrábí sýr, poskytují vlnu na oděvy, z kůže se vyrábějí opánky a přikrývky, maso sloužilo pro bohoslužebné oběti a slavnostní hostiny. Lidé často viděli pastýře, kteří vodili svá stáda na zelené pastviny a událostí ze života pastýřů se často dotýkají příběhy ze Starého zákona, mnohé žalmy i podobenství Pána Ježíše. Když král David prchal z Jeruzaléma při vzpouře jeho syna Absoloma, procházel se svou družinou právě tímto údolím Judské pouště, vzpomínal na své mládí, kdy působil také jako pastýř a od svého stáda byl nakonec vyvýšen až na krále celého Izraele. Z jeho srdce pak vytryskl jeden z nejkrásnějších žalmů: „Hospodin je můj pastýř" (Ž 23), který mluví o cestě přes údolí stínu smrti na svěží pastviny pod vedením mocné ruky Boží. Kdo někdy navštíví kraje, kde se tyto události odehrávaly daleko lépe chápe biblické obrazy a jejich poselství dnešnímu světu.

Mše svatá, kterou jsme slavili uprostřed pouště byla skutečně netradiční. Odehrávala se na malé náhorní planině nad hlubokým údolím zařezaným do skalních masívů, kde v dáli byla vidět malá oáza palem při klášteře sv. Jiří, který je na skalách přilepen jako vlaštovčí hnízdo. Oltář provizorně navršený z několika přírodních kamenů snad vytvořil atmosféru patriarchů Starého zákona, kteří takto v poušti obětovali Hospodinu prvotiny svých stád, možná to někomu připomnělo i oběť Abrahámovu, který chtěl obětovat svého syna Izáka a zatímco Bůh tenkrát tuto oběť nepřijal, v našem případě byla v poušti tentokrát přinesena skutečná oběť jeho syna Ježíše Krista.

Místo kde se slavila naše bohoslužba však křesťanská tradice spojuje s jinými událostmi. Podle starobylého podání se chodíval na tato místa v poušti modlívat sv. Jáchym, manžel sv. Anny a otec Panny Marie. Myšlenka Mariánská byla také ústředním tématem liturgie, neboť shodou okolností byla tento den první sobota v měsíci a navíc svátek Panny Marie, královny svatého růžence.

Otec Dušan pak v homilii vysvětlil smysl modlitby svatého růžence. Naznačil, že meditativní modlitba má své kořeny právě v pouštích Palestiny a Egypta, odkud byl poustevnický a mnišský život přenesen do Evropy a zde rozšířen zásluhou sv. Benedikta. Život mnichů byl naplněn především modlitbou a prací. Každodenně se obvykle pomodlili celý žaltář, tedy všech 150 žalmů. Ti kteří byli přes den mimo klášter a pracovali na polích nebo v lese a neznali všechny žalmy nazpaměť, nahrazovali je často známými modlitbami jako byl Otče náš nebo Zdrávas Maria, aby tak naplnili předepsaný počet 150. Pro přehlednost si rozdělili úseky modlitby po deseti, tak vznikaly naše desátky růžence, někdy mívali na šňůře 150 kuliček, aby si modlitby počítali. Samozřejmostí pro tyto zbožné osoby bylo při této modlitbě rozjímat o jednotlivých událostech ze života Pána Ježíše a Panny Marie. Do dnešní podoby dospěla modlitba sv. růžence v 17. století především přičiněním řádu dominikánů. Papež sv. Pius V. (sám také dominikán, na jeho památku nosí papežové bílou kleriku) přičítal síle této modlitby zázračné vítězství křesťanského válečného loďstva nad tureckou přesilou v bitvě u Lepanta roku 1572 a tím záchranu Evropy před muslimy.

Pokračování na str. 12

Foto na titulní straně:
Kostel sv. Anny a zbytky rybníka Bethesda v Jeruzalémě.

Svatý Václav

Mučedník Václav, nejkřesťanštější kníže Čech, byl velmi pohostinný. Obcházel po celý půst pěšky a bos kostely, takže často bylo vidět krev na jeho nohou. Pro eucharistii sám žal, snášel a mlátil obilí a vlastní rukou sbíral a tlačil hrozny. Proto jeho matka, která byla ještě krutou pohankou, s nářkem pravila: "Co uděláme, když tohoto mého syna, který by měl být naším králem, zkazili křesťané?" A proto zavraždila svou nejkřesťanštější tchyni. To Václav předpověděl věšteckým duchem. Proto mu matka a vladykové pro Kristovo náboženství spílali, četl zbožné knihy v ústraní.

Když pak dospěl, svolal všechny své muže i matku a vyčetl jim jejich nevěru. Povolal k sobě z Řezna zbožného biskupa a řekl mu: "Můj otec vystavěl kostel Bohu a svaté Panně. Já však, budete-li s tím souhlasit, vystavím kostel svatému Vítu." Biskup odpověděl: "Synu, u Boha je už tvůj kostel hotov." Vystavěl tedy kostel svatému Vítu. V té době chtěl jít do Říma, aby jej papež oblékl do mnišského šatu a chtěl se pro lásku k Bohu vzdát vlády, otálel však kvůli řečenému kostelu.

Tehdy Václava pozval jeho mladší bratr z návodu špatných lidí na hostinu, aby ho někdo zabil. Tam Václavovi někdo pošeptal: "Pane, prchněte, protože máte být zabit." Václav odpověděl: "Nevěřím." Přece se však chopil poháru a hlasitě řekl: "Vypijme tento kalich ve jménu svatého archanděla Michaela, aby uvedl naše duše do ráje." Když šel nazítří ráno na jitřní, potkal jej jeho bratr. Tu mu praví: "Včera jsi nás dobře obsloužil, mnohokrát ti děkuji." Ten odpověděl: "Dnes takto ti posloužím." A dal mu do hlavy mečem slabou ránu, protože udeřil v ohromení. Svatý Václav mu vytrhl meč, neboť byl silnější. Tu onen křikne: "Kde jsou moji lidé?" A ti brzy mnoho ranami Václava zabili, násilně vkročili do města pražského, zabili Václavovy přátele a rozehnali kněze podle onoho výroku: "Udeřím pastýře a rozprášim ovce atd." A ačkoliv se místo jeho utrpení častěji omývalo, vždy znovu se tam objevovala krev. Někteří z vrahů, štvaní démony, se už nikdy víc neobjevili, jiní zemřeli, štěkajíce jako psi a skřípějíce zuby, další až do smrti byli vyschlí a hluší.

Václavovo tělo spočívalo na místě pohřbu tři roky. Křesťané položili uprostřed noci jeho tělo na vůz, aby je dovezli do chrámu svatého Víta, který vystavěl. Avšak v té době se vzedmul potok, takže nemohli přejít. A když všude hledali dřevo, aby si vystavěli most, přenesl je Bůh všechny i s vozem. Když to uzří, vzdají Bohu díky. A když vstoupili se světlem do kostela, spatří tělo neporušené a všechny rány zacelené, kromě té, kterou mu zasadil bratr; ta zůstala krvavá.

Po tomto přenesení vykonal mnoho zázraků. Ve vězení bylo zavřeno mnoho lidí v kládě, s železným kruhem na hrdle. Ti se úpěnlivě modlili: "Pane, pro zásluhy svatého Václava, vysvoboď nás." Příští noci jim zazněl v uších jakýsi zvoneček a ve vězení zazářilo světlo a kláda se ohnula jako

luk a vytáhli nohy. Když děkovali, spadly s jejich hrdel kruhy a vyšli z vězení a vyprávěli o tom. Když viděl tento zázrak tam zavřený pohan, slíbil: "Jestliže mne Bůh kvůli svatému Václavovi odtud vytrhne, dám se pokřtít a dám mu do služby svého syna." A hned spadla z něho všechna železná pouta. Znovu a znovu, ještě těsněji, ho spoutávali a znovu a znovu jako dříve z něho pouta padala. Když byl propuštěn, udělal, co slíbil; potom byl dlouho živ. Jiného člověka, který byl podobně osvobozen, pohané znovu chytili a prodali jej vzdáleným pohanům. Mezi nimi byl tolikrát osvobozen, až jej propustili, kdo v to sami nevěřili. Jiný vězeň, který se podobně modlil, usnul. Zakrátko se probudí a vidí, že stojí na ulici bez pout na nohou a na rukou a bez řetězu na hrdle. Vrátil se k vikáři a řekl mu, jak byl osvobozen. I propustil ho. Ve Francii se jednomu chromému zjevil muž v bílém rouše a pravil mu: "Jdi do Prahy k hrobu Václavovu a uzdravíš se." Chorý odpověděl: "Půjdu." A nešel. Když ho týž zjev znovu pobídl, šel, modlil se v chrámu a byl uzdraven.

Z knihy Legenda aurea, kterou sepsal ve 13.století Jakub de Voragine

LITURGICKÁ ČTENÍ

24.neděle v mezidobí - 16.září 2007

1.ČTENÍ - Ex 32, 7-11. 13-14

Čtení z druhé knihy Mojžíšovy.

Hospodin promluvil k Mojžíšovi: „Sestup dolů, neboť tvůj lid, který jsi vyvedl z egyptské země, přivodil si zkázu. Uhnuli brzo z cesty, kterou jsem jim přikázal. Ulili si býčka a klanějí se mu, obětují mu a říkají: Izraeli, to je tvůj Bůh, který tě vyvedl z egyptské země.“ Hospodin řekl dále Mojžíšovi: „Viděl jsem tento lid, je to lid tvrdé šíje. Nebraň mi, ať vzplane můj hněv proti nim, ať je vyhubím; z tebe však udělám veliký národ.“ Mojžíš konejšil Hospodina, svého Boha, slovy: „Hospodine, proč plane tvůj hněv proti tvému lidu, který jsi vyvedl velikou silou a mocnou rukou z egyptské země? Rozpomeň se na Abraháma, na Izáka a na Izraele, své služebníky, kterým jsi sám při sobě přisahal a vyhlásil: Rozmnožím vaše potomstvo jako nebeské hvězdy a celou tuto zemi, jak jsem řekl, dám vašemu potomstvu a zdědí ji navěky.“ A Hospodin se nad nimi slitoval a nedopustil neštěstí, kterým hrozil svému lidu.

2.ČTENÍ - 1 Tim 1, 12-17

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Timotejovi.

Děkuji tomu, který mi dal sílu, Kristu Ježíši, našemu Pánu, že mě uznal za věrného a vzal mě do služby, ačkoli dříve jsem byl rouhač, pronásledovatel a násilník. Dostalo se mi však milosrdenství, protože jsem to dělal z nevědomosti ve své nevěře. Milost našeho Pána se však na mně tím hojněji projevila s vírou a láskou v Kristu Ježíši. Na tuto nauku je spolehnutí a zaslouží si, aby se jí naprosto věřilo: Ježíš Kristus přišel na svět, aby zachránil hříšníky. Já mezi ně patřím na prvním místě. Ale právě proto jsem došel milosrdenství, aby tím Ježíš Kristus na mně jako na prvním ukázal celou svoji shovívavost; já jsem měl být příkladem pro ty, kdo v něho v budoucnosti uvěří, a tak dosáhnou věčného života. Králi věků, Bohu nepomíjejícímu, neviditelnému, jedinému bud čest a sláva na věčné věky. Amen.

EVANGELIUM - Lk 15, 1-32

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Do Ježíšovy blízkosti přicházeli sami celníci a hříšníci, aby ho slyšeli. Farizeové a učitelé Zákona mezi sebou reptali: „Přijímá hříšníky a jí s nimi!“ Pověděl jim tedy toto podobenství: „Kdo z vás, když má sto ovcí a jednu z nich ztratí, nenechá těch devětadevadesát v pustině a nepůjde za tou ztracenou, dokud ji nenajde? A když ji najde, s radostí si ji vloží na ramena. Až přijde domů, svolá své přátele i sousedy a řekne jim: 'Radujte se se mnou, protože jsem našel svou ztracenou ovci.' Říkám vám, že právě tak bude v nebi větší radost nad jedním hříšníkem, který se obrátí, než nad devětadevadesáti spravedlivými, kteří obrácení nepotřebují. Nebo která žena, když má deset stříbrných mincí a jednu z nich ztratí, nerozsvítí svítilnu, nevymete dům a nehledá pečlivě, dokud ji nenajde? A když ji najde, svolá své přítelkyně i sousedky a řekne jim: 'Radujte se se mnou, protože jsem našla stříbrnou minci, kterou jsem ztratila.' Právě tak, říkám vám, mají radost Boží andělé nad jedním hříšníkem, který se obrátil.“ Dále řekl: „Jeden člověk měl dva syny. Mladší z nich řekl otci: 'Otče, dej mi z majetku podíl, který na mě připadá.' On tedy rozdělil majetek mezi ně. Netrvalo dlouho a mladší syn sebral všechno, odešel do daleké země a tam svůj majetek rozmařilým životem promarnil. Když všechno utratil, nastal v té zemi velký hlad, a on začal mít nouzi. Šel a uchytil se u jednoho hospodáře v té zemi. Ten ho poslal na pole pást vepře. Rád by utišil hlad lusky, které žrali vepři, ale nikdo mu je nedal. Tu šel do sebe a řekl: 'Kolik nádeníků mého otce má nadbytek chleba, a já tady hynu hladem! Vstanu a půjdu k svému otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už nejsem hoden, abych se nazýval tvým synem. Vezmi mě jako jednoho ze svých nádeníků!' Vstal a šel k svému otci. Když byl ještě daleko, otec ho uviděl a pohnut soucitem přiběhl, objal ho a políbil. Syn mu řekl: 'Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už nejsem hoden, abych se nazýval tvým synem.' Ale otec nařídil služebníkům: 'Honem přineste nejlepší šaty a oblečte ho, dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy! Přiveďte vykrmené tele a zabijte ho! A hodujme a veselme se, protože tento můj syn byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zas nalezen!' A začali se veselit. Jeho starší syn byl právě na poli. Když se vracel a byl už blízko domu, uslyšel hudbu a tanec. Zavolal si jednoho ze služebníků a ptal se ho, co to znamená. On mu odpověděl: 'Tvůj bratr se vrátil a tvůj otec dal zabít vykrmené tele, že se mu vrátil zdravý.' Tu se starší syn rozzlobil a nechtěl jít dovnitř. Jeho otec vyšel a domlouval mu. Ale on otci odpověděl: 'Hle, tolik let už ti sloužím a nikdy jsem žádný tvůj příkaz nepřestoupil. A mně jsi nikdy nedal ani kůzle, abych se poveselil se svými přáteli. Když ale přišel tenhle tvůj syn, který prohýřil tvůj majetek s nevěstkami, dals pro něj zabít vykrmené tele!' Otec mu odpověděl: 'Dítě, ty jsi pořád se mnou a všechno, co je moje, je i tvoje. Ale máme proč se veselit a radovat, protože tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zase nalezen.'“

25.neděle v mezidobí - 23.září 2007

1.ČTENÍ - Am 8, 4-7

Čtení z knihy proroka Amosa.

Slyšte to vy, kteří šlapete po nuzném, utlačujete chudáky země! Říkáte: „Kdypak už bude po slavnosti novoluní, abychom mohli prodávat obilí, kdypak již bude po sobotě, abychom mohli otevřít sýpky, zmenšovat míru, zvyšovat cenu, užívat podvodných vah, chudáka kupovat za peníze, nuzáka za pár opánků? I nejhorší obilí prodáme.“ Při chlubě Jakubově Hospodin přísahal: „Navěky nezapomenu na žádný jejich skutek!“

2.ČTENÍ - 1 Tim 2, 1-8

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Timotejovi.

První věc, ke které vybízím, je tato: ať se konají modlitby prosebné, přímluvné i děkovné za všecky lidi, za krále a všechny, kdo mají moc, abychom mohli vést život pokojný a klidný, v opravdové zbožnosti a počestnosti. Tak je to dobré a milé Bohu, našemu spasiteli. On chce, aby se všichni lidé zachránili a došli k poznání pravdy. Je totiž jenom jediný Bůh a jenom jediný prostředník mezi Bohem a lidmi: člověk Kristus Ježíš, který vydal sám sebe jako výkupné za všechny. To bylo zjeveno ve svůj čas; a já jsem byl ustanoven za hlasatele toho a za apoštola - to mluvím pravdu a nelžu - za učitele víry a pravdy mezi pohany. Přeji si tedy toto: všude se mají muži modlit tak, že budou zvedat čisté ruce bez hněvu a sváru.

EVANGELIUM - Lk 16, 1-13

Slova svatého evangelia podle Lukáše.
Ježíš řekl svým učedníkům:
„Byl jeden bohatý člověk a ten měl správce, kterého obvinili, že prý zpronevěřuje jeho majetek. Zavolal ho a řekl mu: 'Co to o tobě slyším? Slož účty ze svého správcovství! Správcem už dál být nemůžeš.' Správce si řekl: 'Co si počnu, když mě můj pán zbavuje správcovství? Kopat neumím, žebrat se stydím. Už vím, co udělám, aby mě lidé přijali k sobě do domu, až budu zbaven správcovství.' Zavolal si dlužníky svého pána, každého zvlášť, a zeptal se prvního: 'Kolik jsi mému pánovi dlužen?' Odpověděl: 'Sto věder oleje.' Řekl mu: 'Tady máš svůj úpis, honem si sedni a napiš padesát.' Pak se zeptal druhého: 'Kolik ty jsi dlužen?' Odpověděl: 'Sto korců pšenice.' Řekl mu: 'Tady máš svůj úpis a napiš osmdesát.' Pán pochválil nepoctivého správce, že jednal prozíravě. Děti tohoto světa jsou totiž k sobě navzájem prozíravější než děti světla. A já vám říkám: Získávejte si přátele z nespravedlivého mamonu, abyste - až ho nebude - byli přijati do příbytků věčných. Kdo je věrný v maličkosti, je věrný i ve velké věci, a kdo je v maličkosti nepoctivý, je nepoctivý i ve velké věci. Jestliže jste tedy nebyli věrní v nespravedlivém mamonu, kdo vám svěří pravé bohatství? Jestliže jste nebyli věrni v cizím, kdo vám dá, co je vaše? Žádný služebník nemůže sloužit dvěma pánům. Buď jednoho bude zanedbávat a druhého milovat, nebo se bude prvního držet a druhým pohrdne. Nemůžete sloužit Bohu i mamonu."

26.neděle v mezidobí - 30.září 2007

1.ČTENÍ - Am 6, 1a. 4-7

Čtení z knihy proroka Amosa.
Toto praví všemohoucí Pán: „Běda těm, kdo si zpupně žijí na Sióně, bezstarostně na samařské hoře! Léhají na ložích ze slonoviny, hoví si na divanech, jídají jehňata ze stáda, telata vykrmená v chlévě. Prozpěvují si za zvuku harfy, vymýšlejí si jako David hudební nástroje. Z misek pijí víno, nejlepším olejem se natírají, ale nad zkázou Josefovou se netrápí. Proto nyní půjdou v čele vyhnanců do zajetí, skončí jásot povalečů!"

2.ČTENÍ - 1 Tim 6, 11-16

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Timotejovi.
Boží muži, usiluj o spravedlnost, zbožnost, víru, lásku, trpělivost, mírnost. Dobře bojuj pro víru, zmocni se věčného života. K němu jsi byl povolán, a proto jsi složil před mnoha svědky slavnostní vyznání. Před Bohem, který všemu dává život, a před Kristem Ježíšem, který před Ponciem Pilátem vydal slavnostní svědectví, ti nařizuji: Uchovej nauku bez poskvrny a bez úhony až do slavného příchodu našeho Pána Ježíše Krista. Ten příchod nám ukáže ve svůj čas blahoslavený a jediný Panovník, Král králů a Pán pánů. On jediný má nesmrtelnost a přebývá v nepřístupném světle. Nikdo z lidí ho neviděl, ani uvidět nemůže. Jemu patří čest a věčná moc! Amen.

EVANGELIUM - Lk 16, 19-31

Slova svatého evangelia podle Lukáše.
Ježíš řekl farizeům: „Byl jeden bohatý člověk, oblékal se do šarlatu a kmentu a každý den pořádal skvělou hostinu. U jeho dveří léhal jeden žebrák - jmenoval se Lazar - plný vředů, a rád by utišil hlad aspoň z toho, co padalo z boháčova stolu; a ještě k tomu přicházeli psi a lízali mu vředy. Žebrák umřel a andělé ho odnesli do Abrahámova náručí. Pak umřel i boháč a byl pohřben.V pekle v mukách zdvihl oči a viděl zdálky Abraháma a v jeho náručí Lazara. A zvolal: 'Otče Abraháme, slituj se nade mnou a pošli Lazara, ať omočí aspoň konečekprstu ve vodě a ovlaží mi jazyk, protože zakouším muka v tomto plamenu.' Abrahám však odpověděl: 'Synu, uvědom si, že ty ses měl dobře už zažíva, Lazar naproti tomu špatně. A nyní se tu on raduje, a ty zakoušíš muka. A k tomu ke všemu zeje mezi námi a vámi veliká propast, takže nikdo nemůže přejít odtud k vám, i kdyby chtěl, ani se dostat od vás k nám.' Boháč řekl: 'Prosím tě tedy, otče, pošli ho do mého otcovského domu. Mám totiž pět bratrů, ať je varuje, aby se také oni nedostali do tohoto místa muk.' Abrahám odpověděl: 'Mají Mojžíše a Proroky, ať je uposlechnou!' On však odporoval: 'Ne, otče Abraháme! Ale když k nim někdo přijde z mrtvých, pak se obrátí.' Odpověděl mu: 'Jestliže neposlouchají Mojžíše a Proroky, nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých.'"

27.neděle v mezidobí - 7.října 2007

1.ČTENÍ - Hab 1, 2-3; 2, 2-4

Čtení z knihy proroka Habakuka.
Jak dlouho již volám o pomoc, Hospodine - ty však neslyšíš; křičím k tobě: „Násilí!" - ty však nepomáháš. Proč mi dáváš hledět na bezpráví? Mám se dívat na soužení? Zpustošení a násilí je přede mnou, povstávají hádky, rozléhá se svár. Tu mně Hospodin odpověděl: „Napiš vidění, vyryj ho zřetelně na desky, aby ho mohl každý snadno přečíst. Na určený čas totiž ještě čeká vidění, spěje však k naplnění a nezklame. I když ještě prodlévá, počkej na ně, neboť jistě se splní, nedá se zdržet. Hle, zahynul ten, kdo nebyl upřímný v duši, spravedlivý však bude žít pro svou věrnost."

2.ČTENÍ - 2 Tim 1, 6-8. 13-14

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Timotejovi.
Milovaný! Vybízím tě: oživ zase plamen Božího daru, který ti byl dán vkládáním mých rukou. Vždyť Bůh nám nedal ducha bojácnosti, ale ducha síly, lásky a rozvážnosti! Proto se nestyď veřejně vyznávat našeho Pána ani se nestyď za mě, že nosím kvůli němu pouta. Naopak: Bůh ti dej sílu, abys nesl jako já obtíže spojené s hlásáním evangelia. Jako vzoru zdravé nauky se drž toho, cos ode mě slyšel, a měj při tom víru a lásku v Kristu Ježíši. Ten drahocenný, tobě svěřený poklad opatruj skrze Ducha svatého, který v nás bydlí.

EVANGELIUM - Lk 17, 5-10

Slova svatého evangelia podle Lukáše.
Apoštolové prosili Pána: „Dej nám více víry!" Pán řekl: „Kdybyste měli víru jako hořčičné zrnko a řekli této moruši: 'Vyrvi se i s kořeny a přesaď se do moře!', poslechla by vás. Když někdo z vás má služebníka, a ten orá nebo pase, řekne mu snad, až se vrátí z pole: 'Hned pojď a sedni si ke stolu?' Spíše mu přece řekne: 'Připrav mi večeři, přepásej se a obsluhuj mě, dokud se nenajím a nenapiji. Potom můžeš jíst a pít ty.' Děkuje snad tomu služebníkovi, že udělal, co mu bylo přikázáno? Tak i vy, až uděláte všechno, co vám bylo přikázáno, řekněte: 'Jsme jenom služebníci. Udělali jsme, co jsme byli povinni udělat.'"

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 31.srpna 2007

Politické události

Reforma prošla Sněmovnou

V úterý 21.srpna Poslanecká sněmovna schválila vládní návrh zákona o stabilizaci veřejných rozpočtů. Hlavním cílem dokumentu, který mění více než čtyřicet zákonů, a o němž média psala jako o batohu vládních opatření, je zastavit, případně snížit rozsah zadlužování státu. Pokud reformní návrh projde bez problému Senátem a podepíše ho prezident, Českou republiku čekají od 1.ledna 2008 největší změny v daních, sociálních dávkách a zdravotnictví od jejího vzniku v roce 1993. Pro reformu hlasovalo 101 poslanců z 200 přítomných. Proti reformě hlasovala jednotně opozice a koaliční poslanec za KDU/ČSL Ludvík Hovorka. Zákon získal dostatečnou podporu díky dvěma "přeběhlíkům", bývalým poslancům ČSSD Miloši Melčákovi a Michalu Pohankovi. Reforma zavádí jednotnou patnáctiprocentní daň ze "superhrubé" mzdy, tj. mzdy, do níž se započítají i příspěvky zaměstnavatelů do zdravotního a sociálního pojištění, a zvýší některé daňové úlevy. Postupně se budou snižovat i daně právnických osob - ze 24% na 19% v roce 2010. Na druhé straně stoupne základní sazba DPH z pěti na devět procent, což zdraží potraviny, veřejnou dopravu, knihy, časopisy, dodávky vody a tepla a další služby. Bude zavedena ekologická daň a spotřební daň u tabáku se zvedne z 27 na 28 procent. Reforma omezí některé sociální dávky, zvýšené vloni před volbami, například rodičovský příspěvek a porodné, což premiér Topolánek v Lidových novinách komentoval slovy: "Hlavně, že jsme zrušili ty předvolební dárečky z roku 2006, které hnaly rozpočty do neskutečných deficitů." Motivaci k práci má podpořit snížení životního minima 3180 Kč na existenční minimum 2020 Kč v případě, že nepracujete déle než rok. I když balík vládních opatření neřeší problémy důchodové reformy, přináší průlomová opatření ve zdravotnictví. Zavádějí se poplatky za návštěvu u lékaře (30 Kč), pobyt v nemocnici (60 Kč), návštěvu pohotovosti (90 Kč), které budou platit všichni, včetně dětí a důchodců. Platit se bude za recept (30 Kč) a poprvé v historii se zavádí institut neplacené nemocenské. První tři dny pracovní neschopnosti nedostanou lidé od státu ani korunu. Zavede se strop placení zdravotního a sociálního pojistného stanovený na čtyřnásobek průměrné mzdy. Přijetí reformy předcházely bouřlivé diskuse a složitá vyjednávání nejen v rámci tří koaličních stran ODS, KDU/ČSL a Strany Zelených, ale také uvnitř ODS. Dlouhou dobu byla nejistá podpora poslance Vlastimila Tlustého, který žádal větší snižování daní, což se mu podařilo prosadit v delším časovém horizontu, když získal slib, že příští rok bude koalice v daňových úlevách pokračovat. Lidovecký poslanec Hovorka se nedokázal smířit s tím, že se nepřijal jeho návrh osvobodit od poplatků u lékaře děti, a proto proti zákonu hlasoval. Klíčová jednání v rámci koalice proběhla před zahájením mimořádné 15. schůze Sněmovny 14.srpna, jejich výsledky se promítly do jednotného pozměňovacího návrhu, který měl šedesát stran. Jak uvedly Lidové noviny, v průběhu 140 dnů diskuse o reformě vystoupil premiér Mirek Topolánek v médiích celkem 35krát, jeho ministr financí Miroslav Kalousek poskytl mediím 44 rozhovorů.

Jiří Čunek zproštěn obvinění

Státní zástupce Arif Salichov zastavil v pátek 3.srpna trestní stíhání předsedy KDU/ČSL a vicepremiéra Jiřího Čunka, který od února čelil obvinění, že jako starosta Vsetína přijal před pěti lety od realitní společnosti půlmilionový úplatek. Hlavním důvodem byla celá řada procesních a skutkových vad ve vedení policejního vyšetřování a nesrovnalosti ve výpovědích svědkyně Marcely Urbanové. Salichov své rozhodnutí oznámil na tiskové konferenci v Jihlavě v úterý 7.srpna. Salichov vykázal z místnosti kamery České televize, která byla připravena vysílat přenos tiskové konference na zpravodajském programu ČT24. Salichov dostal Čunkův případ do své pravomoci začátkem června, když státní zástupkyně Renata Vesecká kvůli procesním pochybením z případu odvolala vyšetřovatele Milana Šošovičku a žalobce Radima Obsta z Přerova. Salichov naznačil, že případ byl od počátku silně zpolitizovaný. "Tak tendenčně a jednostranně vedenou věc jsem ve své více než třicetileté praxi ještě nezažil," řekl Salichov při tiskové konferenci v Jihlavě. Salichov zjistil podezřelé okolnosti už při prvotním dokladování trestné činnosti. "Úřední záznamy byly policií přepisovány, existují ve dvou verzích," uvedl Salichov. Policejní vyšetřovatel při vyšetřování údajného převzetí úplatku podle něj nemohl mít důvěryhodné podklady. "Měl zřejmě údaje podléhající bankovnímu tajemství, asi je získal nezákonným způsobem, řekl Salichov. Nejzávažnějším procesním pochybením bylo podle státního zástupce počínání vyšetřovatele Milana Šošovičky. Ten údajně poskytl Urbanové na její žádost celý znalecký posudek z psychologie. "To je nepřípustné, kromě obviněného a obhájce nemá nikdo právo spis vidět. Pokud by se na to nepřišlo, svědkyně by mohla v dalším řízení upravovat výpovědi podle posudku," uvedl Salichov. Vyšetřovatel podle něj porušil své služební povinnosti. Salichov věc předá Inspekci ministerstva vnitra pro podezření ze spáchání trestného činu porušení pravomocí veřejného činitele. Policisté také podmiňovali výslechy svědků obhajoby znaleckým zjištěním jejich věrohodnosti, čímž je zastrašovali, tvrdí Salichov. Vyšetřovatel Šošovička odmítl vyslechnout deset svědků obhajoby. Kromě toho docházelo k systematickým únikům informací do médií. České deníky 8.srpna komentovaly Salichovovo rozhodnutí titulky zpráv a komentářů: "Případ Čunek: pochyby zůstávají", "Čunkova aféra a pachuť v ústech" (MF Dnes), "Tragická výhra Jiřího Čunka" (HN), "Ještě to neskončilo, vzkazuje Urbanová" (LN), "Očista močůvkou" (Právo). Novináři často upozorňují na to, že z hlediska trestního práva důkazy o korupci možná chybějí, nicméně Jiří Čunek prý nedokázal přesvědčivě vysvětlit původ svého majetku a odkud přišla částka necelého půl milionu korun, kterou si v roce 2002 uložil na své konto.

Zatímco sdělovací prostředky stále do nekonečna rozvíjejí své demagogie, rozumný člověk by se měl zamyslet nad tím, zda je Česká republika skutečně právním státem, když nejsou dodržována základní právní pravidla jako je presumpce neviny. Nezávislý publicista Jan Šinágl si v tomto smyslu klade jiné otázky: Podá místopředseda vlády či Státní zástupce trestní oznámení na Marcelu Urbanovou pro křivé svědectví? Nepochybně se jedná o politickou kauzu, zásah do nezávislosti justice, skandální práci Policie ČR a Státního zastupitelství v Přerově! Dojdou naplnění slova prezidenta Klause, že odpovědní pracovníci justice, policie a Státního zastupitelstvi budou voláni k odpovědnosti, nebude-li panu Čunkovi prokázána vina? Omluví se představitelé opozice za skandální urážení a porušování presumpce neviny či budou nadále nerespektovat zákonné rozhodnutí a přisvojovat si práva soudce a soudů? Doufejme, že Nejvyšší státní zástupkyně JUDr. Renata Vesecká má již k dispozici jí požadované dokumenty od BIS a bude konečně možné vnést do celé věci poněkud více jasna? Redaktor Šinágl se dále zamýšlí nad tím, že omluvu od komunistů a ČSSD jako opozičních stran nemůže Jiří Čunek samozřejmě očekávat. Je však veřejností očekávána ze stran koaličních partnerů a malověrných spolustraníků Jiřího Čunka. Kdy oni přispěchají s omluvou? Co udělají pro to, aby už žádný občan nemohl být připraven o základní lidské právo na presumpci neviny? Omluví se představitelé Zelených, Jan Kasal, Pavel Severa a v menší míře i Mirek Topolánek za skandální urážení a popření základního lidského práva na presumpci neviny, které vyměnili za prostý politický handl? Kdy konečně vyšlou důvěryhodný a nadějný signál? Zasadí se o zveřejnění dokumentů BIS odhalující lumpárny na účet daňových poplatníků, bezpečnosti země a kteří mají právo vědět a znát pravdu o Radimu Obstovi a mnoha dalších darebácích? Nebo si snad chtějí sami užít podobné stigma, jaké bylo dopřáno Jiřímu Čunkovi po dobu mnoha měsíců? Dle závěru Státního zástupce Salichova se v podstatě jednalo o organizovaný útok na ústavního činitele. To je situace, která v mnohých zemích vede i k vyhlášení výjimečného stavu!

Půl roku do volby prezidenta

Nový prezident by se měl volit v nejbližším možném termínu 7. nebo 8.února příštího roku, tj. měsíc před skončením Klausova volebního období. Novinářům to řekl po setkání s prezidentem Václavem Klausem 1.srpna na Pražském hradě předseda Sněmovny Miloslav Vlček (ČSSD). "Chtěl bych, aby byl zvolen nový prezident dříve, než skončí volební období dosavadního prezidenta," prohlásil Vlček. Volební období Václava Klause končí 7.březnem. Týden předtím 26.července jednal Václav Klaus o prezidentské volbě s předsedou Senátu Přemyslem Sobotkou. O datu svolání společné schůze obou parlamentních komor však rozhoduje nikoli předseda Senátu, ale předseda Sněmovny.

Krátké zprávy z domova

* Prezident Václav Klaus v pátek 10.srpna slavnostně otevřel nově postavenou poštovnu na vrcholu Sněžky. Moderní budovu ze dřeva a skla, která nahradila původní Českou boudu, navrhli architekti Martin Rajniš a Patrik Hoffman. Jako první si prosklenou moderní stavbu prohlédly stovky účastníků tradiční Svatovavřinecké pouti.

* Pražský městský soud odsoudil v pondělí 20.srpna bývalého ředitele televize Nova a současného europoslance Vladimíra Železného k podmíněnému trestu dvou let vězení a k pokutě pěti milionů korun za krácení daní při nákupu a dovozu obrazů. Železný se proti rozsudku odvolal. Železný je trestně stíhán ještě v dalších dvou kauzách.

* Okresní státní zastupitelství v Liberci požádalo 8.srpna Poslaneckou sněmovnu, aby zbavila imunity poslance za KSČM Josefa Vondrušky. Vondruška pracoval až do roku 1990 jako zaměstnanec Sboru nápravné výchovy a nyní čelí obvinění ze zneužití pravomoci veřejného činitele, kterého se měl dopustit týráním vězňů ve věznici Minkovicích na Liberecku.

* V polovině srpna začala generální oprava Karlova mostu v Praze, která potrvá do roku 2010. V místech, kde se bude oprava provádět, se zúží průchod na šířku čtyř metrů. Ohrada oddělující staveniště bude průhledná, aby chodci mohli průběh stavebních prací sledovat.

* V širším centru Prahu zahrnujícím městské obvody Prahy 1, 2, 3 a 7 se od října zavede placené parkování. Tato změna ovlivní život více než dvou set tisíc obyvatel, kteří si budou muset pro parkování před svým domem koupit celoroční parkovací karty za 700 korun.

O radaru v Moskvě

V den výročí srpnové okupace Československa armádami Varšavské smlouvy v roce 1968, 21.srpna, proběhla jednání české delegace, která přijela do Moskvy na dvoudenní návštěvu se záměrem vyměnit si informace o strategických otázkách zahraniční a vojenské politiky. V delegaci byli vojáci i diplomaté. Náčelník ruského generálního štábu při jednání Jurij Balujevskij prohlásil, že rozmístění prvků protiraketové obrany USA na českém území poruší strategickou rovnováhu v Evropě a znovu varoval před souhlasem s postavením amerického radaru v České republice, což by "bylo velkou chybou" české vlády. Náměstek ministra zahraničí Tomáš Pojar uvedl, že jednáni se nevedlo jen o protiraketové obraně, ale také o Iráku, Afghánistánu a konvenčních silách v Evropě. Náměstek ministryně obrany Martin Barták ruské straně potvrdil, že definitivní slovo o radaru nepadne, "dokud nebudou zváženy všechny aspekty." Podle komentářů v médiích se ruská strana snaží o to, aby česká vláda své rozhodnutí o radaru odložila, přinejmenším do příštích prezidentských voleb v USA. Česká delegace, jejímž členem byl i náčelník českého generálního štábu Vlastimil Picek, navštívila také základnu ruských strategických raketových sil.

Exministr Šedivý náměstkem generálního tajemníka NATO

Bývalý ministr obrany České republiky Jiří Šedivý se stane náměstkem generálního tajemníka NATO Jaapa de Hoopa Scheffera. Bude mít na starosti obrannou politiku a plánování. Zvítězil ve výběrovém řízení, které trvalo přes půl roku, a jehož se zúčastnilo přes dvacet kandidátů z členských zemí NATO. Česká republika bude mít tak poprvé v historii svého zástupce v nejvyšším vedení Severoatlantické aliance.

Ekonomika

Konec Živnobanky

Po 139 letech od svého založení zmizí z českého života název Živnostenská banka. V průběhu října se začnou měnit její loga na pobočkách, které ponesou nové jméno UniCredit Bank. Italská skupina UniCredit, která koupila Živnostenskou banku již v roce 2002, ji nyní slučuje se svojí akvizicí z roku 2005, s HVB Bank CR. Obě banky budou vystupovat s novým společným názvem, fúze se ukončí 5.listopadu. Generálním ředitelem UniCredit Bank bude dosavadní šéf Živnostenské banky Jiří Kunert. Ten začátkem srpna oznámil, že zavře 15 z celkem 67 poboček, které teď mají obě banky dohromady. "Zruší se pobočky, které jsou blízko sebe," řekl bez dalších podrobností Kunert. Při rozhodování, která z nich zanikne, bude hrát roli také plocha obchodních míst. Zůstanou ty větší, které mohou převzít klienty z rušených míst.

ČSA prodává cargo

Valná hromada Českých aerolinií na počátku srpna definitivně schválila prodej nákladového terminálu na letišti v Ruzyni. Kupujícím je společnost Central European Handling (CEH), která nabídla v elektronické aukci nejvyšší cenu, a v jejímž čele stojí Ing.Kamil Slavík, ředitel ČSA Cargo v letech 1998 až 2004. Podle některých náznaků CEH může být pouhým zprostředkovatelem prodeje jinému investorovi. Prodej terminálu je součástí ozdravné kúry ČSA. Jak uvádí týdeník Ekonom, podle neoficiálních zpráv bude výnos z prodeje ruzyňského nákladového terminálu činit 763 milionů Kč, přičemž jeho výstavba stála 750 milionů. Podle prezidenta ČSA Radomíra Lasáka nebyl cargo terminál nikdy plně kapacitně využit a vázal investiční prostředky, aniž generoval odpovídající hospodářský výsledek a volné cash flow. ČSA kapacitu budovy využívaly jen asi z poloviny a "nebyly schopny vlastními silami zhodnotit investici do cargo terminálu například jeho efektivnějším využitím". České aerolinie si ponechají zajišťování nákladní přepravy ve svých vlastních letadlech.

Kurzovní lístek ČNB
30. 8. 2007 (střed)

EUR, 1 .....27.600
Kanada, 1 .....19.100
Slovensko, 100 .....81.778
USA, 1 .....20.284

Kultura

Digitální vysílání televize se opožďuje

Mimořádná schůze Sněmovny 15.srpna odmítla projednat ve zkráceném řízení novelu vysílacího zákona, nezbytnou pro zavedení zemského vysílání digitální televize, a poslala ji do výborů. Koalice i opozice v rozpravě slíbily, že práci výborů urychlí tak, aby druhé čtení proběhlo již koncem září, a nový zákon mohl platit od ledna příštího roku. Novela by měla vyřešit problémy, které se zaváděním digitálního vysílání vznikají. Kromě jiného chce učinit z již zpracovaného Technického plánu přechodu na digitální vysílání (TPP) závazný dokument. Kromě toho by měla vyřešit vstup nových stanic do éteru, jejichž licence blokují soudní žaloby. Komerčním televizím Nova a Prima současný stav vyhovuje a s digitálním vysíláním nespěchají. V současné době se řeší situace v pohraničních oblastech, do kterých zasahuje digitální vysílání ze sousedního Německa a ruší současné analogové kmitočty. Také proto se již několik měsíců digitálně vysílá v Domažlicích, kde se má analogové vysílání vypnout v dohledné době, možná už v září. Od 1.července zahájil digitální vysílání vysílač Buková Hora u Ústí nad Labem.

Pod širým nebem s fotografiemi Ivana Pinkavy

V atraktivním prostředí Pražského hradu - v Rajské zahradě a zahradě Na Valech - vítá návštěvníky výstava nesoucí název Maximální fotografie - Salome. Expozice nabízí 34 velkoformátových zvětšenin fotografa Ivana Pinkavy. Černobílé snímky z let 1994-2002 představují především slavné netradiční portréty, ale i méně známá zátiší. Umělecké stojany ze skla a oceli, které snímky chrání před nepřízní počasí, pocházejí z ateliéru Olgoj Chorchoj. Na vystavených fotografiích se nejčastěji vyskytují lidská těla, která zvláštním způsobem porušují pravidla fyzické krásy. Černobílé fotky jsou v zajímavém kontrastu se zelení okolní přírody, atmosféra letních zahrad dodává snímkům na výrazu. Fotografie jsou citlivě rozmístěny téměř po celém prostoru. Výstava je přístupná ze třetího nádvoří Hradu nebo z Hradčanského náměstí nad zámeckými schody. Viktor Pinkava se narodil v roce 1961 v Náchodě. Absolvoval na FAMU obor Umělecká fotografie. Jeho portréty se snaží postihnout mnohotvárnost lidské duše. Jen náročnější divák přijme biblická, antická a předkřesťanská témata Pinkavových snímků. Akce potrvá do 14.září a vstup je zdarma. Zahrady jsou přes léto otevřené od 10 do 19 hodin.

Praha hostí putovní výstavu Bodies. The Exhibition

Netradiční výstavu lidských těl Bodies. The Exhibition mají zájemci možnost navštívit do 28.října v prostorách Velkého sálu pražské Lucerny. Autorem expozice je americký biolog Roy Glover, který říká: "Hlavním smyslem výstavy je vidět a učit se." Od roku 2004 objela již několik států světa a zhlédlo ji asi 16 milionů lidí. Dvacet lidských koster částečně potažených svaly, z nichž lze bezpečně rozeznat, jak vypadá tělo člověka zevnitř, vypreparovaná nervová či oběhová soustava, ukázka vývoje plodu, zdravých nebo nemocí postižených orgánů, to jsou hlavní atributy výstavy. Kontroverzní je především fakt, že exponáty jsou mrtvá těla čínských občanů upravená plastinací. Jedná se o ojedinělou metodu konzervování, při níž se tělní tekutiny nahradí silikonem. Od otevření výstavy v květnu ji doprovází řada nadšených ohlasů, ale i ostrých kritik, které poukazují především na její etickou stránku a nejasný původ vystavovaných těl. Někteří se dokonce domnívají, že by se mohlo jednat o nepohodlné politické vězně. Expozici odsoudila Česká anatomická společnost, která protestovala především proti způsobu vystavování těl, jež mají vyvolat dojem pohybu. Považuje ji za senzacechtivou atrakci. Proti se jako jedni z prvních vyjádřili místopředseda zdravotnického výboru Poslanecké sněmovny Boris Šťastný nebo vysokoškolský pedagog, vědec a kněz Tomáš Halík. Halík protestoval nejen proti samotné akci, ale i proti účasti studentů medicíny Karlovy univerzity na této výstavě, kteří zde zodpovídají otázky návštěvníků. Na kritiku reagoval rektor Univerzity Karlovy Vá-

clav Hampl. Ujistil veřejnost, že se UK na organizování a produkčním zajištění výstavy Bodies nepodílí, že případná účast mediků-studentů vychází z jejich osobního rozhodnutí a není ani povinnou ani nepovinnou součástí výuky či studia. Studentům však doporučil, aby svou účast na tomto projektu zvážili. Přes spekulace a úvahy o její etické stránce je zájem o výstavu i v České republice veliký. Ve všedních dnech ji zhlédne přibližně 1000 návštěvníků, o víkendu až třikrát více.

Sport

Nejlepší v anketách: Jágr a Čech

Nejlepším hokejistou roku se stal po třetí za sebou a po osmé v historii Jaromír Jágr. Při hlasování trenérů a zástupců médií v 39. ročníku ankety Zlatá hokejka získal Jágr 486 bodů před druhým Dominikem Haškem (355 bodů) a Martinem Strakou (286 bodů). Vyhlášení ankety proběhlo v Karlových Varech v sobotu 18.srpna. O dva dny později byly v pražském Top hotelu vyhlášeny výsledky novinářské ankety Zlatý míč pro nejlepšího českého fotbalistu. Vítězem se stal brankář Chelsea Petr Čech, v dramatickém souboji s Tomášem Rosickým (Arsenal), kterého předstihl o pouhé tři body. Třetí s odstupem skončil Marek Jankulowski (AC Milan).

Pešek hrdinou motocyklů v Brně

Lukáš Pešek obsadil v neděli 19.srpna ve Velké ceně České republiky třetí místo, na stejnou příčku se posunul i v celkovém hodnocení motocyklů třídy do 125 ccm. Velkou cenu ČR vyhrál Španěl Faubel, třídu do 250 ccm Španěl Lorenzo a třídu MotoGP Australan Stoner. Podle informací médií se na mezinárodní motocyklové závody do Brna přijel podívat rekordní počet čtvrt milionu diváků, velká část z nich ze zahraničí, především z Německa, Rakouska a Mad'arska. Při jejich návratu vznikaly velké dopravní zácpy na rakouských hranicích a na dálnici D1.

Saint Wenceslas Day

Sunday, September 30, 2007

A Committee of Czech Catholics in Greater Cleveland Organized to Commemorate the Feast of Saint Wenceslaus

Saint Wenceslas Parish
17825 Libby Road,
Maple Heights, Ohio 44137
(216) 475 - 2477

Dear Friends,

Annually, the feast of St. Wenceslaus is commemorated by the Czech Catholics of Greater Cleveland who pay tribute to our Patron Saint and the King of Bohemia. The 84th anniversary of this observance will be held at St. **Wenceslas Parish on Sunday, September 30, 2007.**

The day's program will begin with a Polka Mass at 10:00 a.m. The Most Reverend Richard G. Lennon, Bishop of Cleveland, will preside and be the homilist.

Following the Liturgy, a traditional Czech dinner (pork, dumplings and sauerkraut) will be served and the Wayne Tomsic Combo will provide music for listening and dancing.

Dinner tickets for the celebration are $15.00 per person by advance reservation only.
Ticket will not be sold at the door.

Saint Wenceslaus Day Committee

For Tickets and Information call:
Joe Kocab (216) 883 - 4760

Voice of Cleveland

WERE 1490-AM
Sundays: 1.00 - 2.00 p.m.
Host: Joe Kocab
WHKW 1220-AM
Sundays: 3.03 - 5.00 p.m.
Host: Joe Kocab

Jerry Jirák

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM v neděli v 9.00 a.m.

RODINNÝ DOMEK

k pronajmutí ve Westchester

klidné prostředí
vhodné pro 2 - 3 starší osoby

3 ložnice
kuchyň a obývací pokoj
1 koupelna + 1 sprchový kout
garáž pro 2 auta
měsíčně $1500 + deposit
topení a elektřina není v nájmu

Bližší informace 708 - 447 6297

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Celostátní setkání mládeže v Klokotech u Tábora

V Táboře-Klokotech v týdnu od 13. do 18.srpna 2007 probíhalo čtvrté Celostátního setkání mládeže. Průběžně se ho zúčastnilo 6000 mladých lidí z celé České republiky. Součástí programové nabídky byly diskusní přednášky, sportovní vyžití, sociální aktivity a kulturní příležitosti a samozřejmě bohatý duchovní program. Na setkání mládeže se vystřídalo 15 biskupů, s mladými lidmi přijelo 140 kněží, v programové nabídce bylo 200 workshopů, diskusní skupiny vedlo 133 přednášejících, v průběhu týdne hrálo celkem 32 kapel a hudebních těles, v nabídce bylo 12 sportovních aktivit, 7 praktických dílen a 14 aktivit různého druhu, program nabízelo 20 modlitebních skupin. Jedním z vrcholů setkání byl středeční Benefiční koncert pro Haiti, na kterém se mezi mladými vybralo celkem 415.000 korun. Mezi biskupy byl také českobudějovický biskup Mons. Jiří Paďour, který se mládeži věnuje v rámci České biskupské konference. Nedělní slavnostní bohoslužbu sloužil olomoucký arcibiskup Mons. Jan Graubner. Ve své promluvě mimo jiné řekl: "Křesťané do každé společnosti přinášeli to, co potřebovala. Jednu dobu to byly školy, jinou například nemocnice. Co potřebuje dnešní doba? Opravdovou a obětavou lásku." Na samotný závěr setkání dostali účastníci malé mušličky, které pro ně nasbírali děti na Haiti. Mušličky mají mladým lidem připomínat především trvalou solidaritu, která byla jedním z pilířů setkání. Ale protože k mušlím patří oceán, jsou také připomínkou blížícího se Světového dne mládeže, který se uskuteční s papežem Benediktem XVI. příští rok za oceánem v Sydney. Další zajímavosti o setkání najdete na adrese www.tabor2007.signaly.cz.

Zemřel pařížský kardinál Lustiger

Ve věku 80 let zemřel v neděli 5.srpna 2007 kardinál Jean-Marie Lustiger, emeritní arcibiskup pařížský. K jeho úmrtí zaslal kondolenční telegram i papež Benedikt XVI. Jean-Marie Lustiger se narodil 17.9.1926 jako syn židovských rodičů, kteří museli emigrovat z vlasti a hledali útočiště v Paříži, a dostal jméno Áron. V r. 1940, při deportaci mnoha francouzských Židů do koncentračních táborů, se jej ujala katolická rodina z Orléans a nechala 14 letého chlapce i jeho sestru pokřtít. V r. 1954 přijal kněžské svěcení. Dne 10.11.1979 byl Jean-Marie Lustiger jmenován biskupem v Orleans a 8.12. přijal biskupské svěcení z rukou pařížského arcibiskupa, kardinála Martyho, po kterém převzal úřad rok poté, 31.1.1981. O další dva roky později, v únoru 1983, jej papež Jan Pavel II. jmenoval kardinálem. Kardinál Lustiger napsal přes 20 knih, v r. 1996 byl jmenován členem Francouzské akademie věd. Při této příležitosti řekl, že svého jmenování chce využít k upozorňování na současné etické a morální otázky včetně problému zla, jaké ztělesňoval holocaust. V r. 2005 se zúčastnil připomínkového aktu u příležitosti 60 let osvobození koncentračního tábora Osvětim, kde zemřela i jeho matka. Již v r. 1983 sem doprovázel papeže Jana Pavla II. a v květnu r. 2006 papeže Benedikta XVI. Na podporu křesťansko-židovských vztahů vystupoval často již od svého jmenování biskupem. V r. 2006, při vystoupení ve washingtonském pomníku obětem holocaustu, řekl, že je třeba "vychovávat svědomí, aby lidé ztotožňovali dobro se životem a zlo se smrtí". Nic takového jako holocaust se podle jeho slov již nemohlo opakovat. "Křesťan nemůže být křesťanem... bez židovského národa," řekl také. Ve věku 78 let se kardinál Lustiger zřekl úřadu pařížského arcibiskupa. Zemřel 5.8.2007, pohřeb se konal 10.8. 2007 v pařížské katedrále Notre-Dame.

Solidarita Svatého otce s oběťmi zemětřesení v Peru

Zemětřesení, ke kterému došlo na tichomořském pobřeží Peru nedaleko hlavního města Limy ve středu 15.8., bylo jedním z nejsilnějších v této latinskoamerické zemi za posledních 40 let. Zahynulo při něm více než 500 lidí, asi 1500 bylo zraněno. Kolem 85 tisíc obyvatel přišlo o střechu nad hlavou. Nejvíce byla zasažena města Pisco, Ica a Chincha na jižním pobřeží. Otřesy země zničily infrastrukturu, přerušily se dodávky elektrické energie a vody. Přírodní katastrofa překvapila stovky lidí uprostřed bohoslužeb. Zemětřesení o síle 7,9 stupně Richterovy škály postihlo Peru právě v den slavnosti Nanebevzetí Panny Marie. Např. během mše svaté v kostele sv. Klementa v Piscu, které se účastnilo asi 300 věřících, se v okamžiku otřesu země zřítil strop. O život přišlo nejméně 50 lidí. Podobně 17 obětí zemřelo v troskách kostela ve městě Ica. Bezprostředně po katastrofě zaslal soustrastný telegram příbuzným obětí i všem postiženým jménem papeže Benedikta XVI. kardinál státní sekretář Tarcisio Bertone. Svatý otec Benedikt XVI. v neděli 19.8. v promluvě po modlitbě Anděl Páně v letním sídle v Castel Gandolfu zaměřil svou pozornost na obyvatelstvo Peru postižené ničivým zemětřesením. V pondělí 20.8. prostřednictvím Papežské rady "Cor Unum" zaslal papež Benedikt XVI. příspěvek ve výši 200 tisíc amerických dolarů na pomoc obyvatelům peruánského regionu Ica nejvíce postiženého zemětřesením. Peruánská biskupská konference vydala den po zemětřesení prohlášení, v němž vyjádřila svou soustrast příbuzným obětí a vyzvala věřící po celé zemi k modlitbám a k pomoci postiženým. Ve farnostech všech diecézí v Peru již byly zahájeny sbírky na tento účel. Jak informovala agentura Kathpress, ve výzvě peruánských biskupů se také uvádí, že za oběti zemětřesení bude sloužena zvláštní mše svatá během Národního eucharistického kongresu, který se uskuteční ve dnech 25.–30.8. v Chimbote, přístavním městě na severu Peru. Svatý otec na důkaz své solidarity pověřil vatikánského státního sekretáře kardinála Tarcisia Bertoneho, který se kongresu účastní, aby navštívil oblasti postižené katastrofou a ujistil tamní obyvatelstvo o duchovní blízkosti papeže i o jeho modlitbách.

Podle zpráv České biskupské konference

VZOR A PŘÍKLAD K NÁSLEDOVANÍ

K pětaosmdesátinám Václava Jiřího Vostřeze

Boží prozřetelnost poctila československý exil, i oba národy, osobou Václava Jiřího Vostřeze slavícího 26.září 2007 pětaosmdesátiny. Narodil se v Záhornici ve východních Čechách, odešel v roce 1949 do exilu do Kanady a od té doby bydlí v Hamiltonu, Ontario. Bylo předurčeno, aby se zajímal o dvě nejdůležitější oblasti života společnosti, duchovní a veřejnou, tak jak je zvykem ve významných rodech, byť sám z prostých, ač katolických poměrů. Rozvíjí dědictví otců a nezměrnou vlastní pílí a houževnatostí, včetně čerpání moudrosti od ostatních, dosahuje postupně dokonalosti, jež plodí neporovnatelné výsledky.

Má největší zásluhu na včasném přemístění, v roce 1994, symbolu českého národního exilu a odčinění křivd, Panny Marie v Exilu, z benediktýnského kláštera v Lisle u Chicaga do Premonstrátské zahrady v Praze na Strahově. Je všeobecně známo, že tomuto kroku byly kladeny všechny možné i nemožné překážky ze všech stran. Předtím, od roku 1982 organizoval a pořádal výroční poutě duchovní a národní obrody k Panně Marii v Lisle zahrnující přednášky, instruktáže a symposia s cílem udržet a posílit naději na obrácení k lepšímu, i vyjádřit odhodlání účinně přispět.

Stejně tak má největší zásluhu na obnovení pražského mariánského sloupu, včetně včasného organizování finanční sbírky patřičného rozsahu. Samotná socha je již umístěna u Týnského chrámu v Praze k modlitbám a k obdivu. Stojí poblíž Staroměstského náměstí, kde stála po staletí před jejím strženim lůzou 6. listopadu 1918. Pískovcový sloup s příslušnými okrasami je před dokončením. Nyní je nová naděje, že k umístění mariánského sloupu na původní místo by mohlo dojít v souvislosti s rekonstrukcí Staroměstské radnice do původní ranně gotické podoby (před částečným zničením v roce 1945).

Václav Jiří Vostřez vedl po léta v Kanadě oblastní organizaci Československého Orla v Exilu. Po čtyřiceti letech úspěšné činnosti bez přerušení v exilu, mohla být v roce 1992 slavnostně předána kontinuita mateřské organizaci v Brně k pokračování. Podobně řídí po mnohá desetiletí kanadskou větev Cyrilometodějské ligy.

Již v roce 1966 se stal členem 4. stupně Rytířů Kolumbových (nejvyšší stupeň), avantgardní organizace mužů v katolických kostelích po celém světě, která, zvláště v amerických katolických kostelích, má důležitou funkci, neboť je páteří jejich provozu, hlavně finanční (stát neplatí kněze). Jako důsledek dlouholeté činnosti zastává funkce na diecesní úrovni, s významným vlivem na volbu ústředních představitelů. Stejně tak v řádu, Alhambra, jako celosvětového laického katolického sdružení.

To vše vzešlo ze zkušeností získaných organizováním českých bohoslužeb v jeho bydlišti nebo třeba každoročních československých národních poutí do Svatyně mučedníků v Midland, Ontario pravidelně od jejich počátku po 55 let a podobně národních poutí ke Sv. Antonímu v Chatham, Ontario. Nebo jako dlouholetý předseda a současný mluvčí Stálé konference křesťanských veřejných pracovníků československého exilu, jež publikuje a předkládá čas od času podání k významným snahám a událostem ve vlasti.

Podobně jako v duchovní oblasti, zapojuje se Václav Jiří Vostřez i do veřejné činnosti. Ve spolupráci se zástupci dalších etnických skupin, včetně Společnosti východo a středoevropských zemí (SEEN) si postupně vydobyli v Kanadě uznání spoluobčanů a na konec i podporu státu, která jinde ve světě, včetně Spojených států, není.

Prameny jeho veřejné, stejně jako duchovní, činnosti jsou ve vlasti. Jeho účast v protikomunistickém odboji ve východních Čechách, zvláště po převratu v roce 1948, přivodila, že již téhož roku musel za stísněných okolností uprchnout před svými nohsledy, aby si zachránil holý život. Jak mnozí spravedliví přežili hrůzy nacismu, tak nemohli přežít ani začátek komunismu. Mnozí z nich zahynuli, on musel opustit navždy svoji vlast.

V předválečné době stačil ještě zakusit řád naší odvěké společnosti, její činitele (každý vybraný podle své zásluhy v péči o ostatní), shovívavost lidí navzájem a hodnoty, na kterých křesťanský život stojí. Později dále čerpal ze svého prostředí, neboť mnoho ze stavitelů základů a rozkvětu Československa, které se nacistům a komunistům nepodařilo usmrtit, umučit nebo utýrat v koncentračních táborech, pokračovalo ve svém poslání v exilu. Bylo to nepředstavitelné soustředění vysoce vzdělaných a schopných nadšenců, největší právě v Kanadě, od nichž Václav Jiří Vostřez získal mnohé informace z první ruky, styl práce a spolupráce, uvědomění, povzbuzení a sílu.

V exilu se neúnavně účastnil práce Republikánské (Agrární) strany v Exilu po jejím obnovení na sjezdu v Paříži 28. září 1948 a vydání památné Svatováclavské deklarace. Byl dlouhá léta členem jejího výkonného výboru a v současné době vykonává funkci předsedy.

V svém úsilí nejen pokračuje, ale má rozpracovány i další, nové akce. Vždy a ve všem je zásadový. Na příklad je známo, že žádné vyznamenání nebo řád od dnešní vlády by nepřijal. Zveřejnil postoj, že není vhodné uvažovat o přijetí poct od režimu, který dosud nerehabilitoval Rudolfa Berana, posledního předválečného řádně zvoleného předsedy vlády a mučedníka dvou totalit, nacismu a komunismu. Jak známo, Rudolf Beran byl vězněn 5 let v nacistickém koncentračním táboře v Dachau, zemřel v komunistickém koncentračním táboře v Leopoldově v roce 1956, kde byl vězněn na základě smyšlených obvinění, a za 18 let od převratu 1989 nebyl dosud rehabilitován.

Kéž je životní pouť Václava Jiřího Vostřeze vzorem a příkladem k následování pro nás ostatní! Příležitost má každý! - Následovat volání Boží a konat vše podle svého nejlepšího vědomí a svědomí. Být skromný a statečný jako on. Konané ctnosti ospravedlňují postupně člověku nabídnutí dalších ctností.

Možnosti ke sebezdokonalení jsou všude. Kde nejsou lidé stejného věku, k tomu, aby pomohli, jsou starší nebo mladší. Starší mají moudrost a mladší životnost. Obojí je potřebné, ba i nutné. Kde nejsou lidé, jsou knihy k poučení a zábavě. Kdo nechce ztrácet čas, může se vždy vzdělávat nebo jinak zdokonalovat. Příležitost využít vlohy, schopnosti a dokonalost přijde dříve nebo později. Než dojde k platnému použití měly by být vlohy a schopnosti předem přizpůsobeny.

Mohlo by se zdát, že možnosti k uplatnění a pomoci nejsou právě tehdy, když se každý z nás rozhoduje. Lidí s moudrostí může být nyní třeba i méně než dříve, když se mnoho boural a málo hodnotného staví. Moudří lidé však jsou a je třeba je vyhledávat, jako je vyhledával Václav Jiří Vostřez, a v Bohu a skrze ně a s nimi dospět k vlastnímu stupni křesťanské dokonalosti.

Nám nezbývá než od srdce poděkovat našemu oslavenci za vše co pro národ a lidi vůbec vykonal, a vyprošovat mu u Boha trvalé požehnání při další práci na národa roli dědičné; ve službě Bohu, vlasti, národu.. - **Mnogaja lieta!**

Josef Zolman, M.D., Ph.D.

Pouť do Svaté země (9)

Pokračování ze str.2

Vzhledem k tomu, že v naší výpravě byla také celá řady lidí nevěřících, kteří se ale často ze zvědavosti zúčastnili našich bohoslužeb, snažil se otec Dušan i těmto lidem vysvětlit mnohé křesťanské zvyklosti a tak ohledně růžence ještě připomenul, že se nejedná o nějaký modlitební mlýnek a bezduché opakování formulí, což by se na první pohled mohlo někomu zdát, ale opakování známých modliteb má vytvořit jakési duchovní pozadí, asi tak jako když si třeba člověk při práci zpívá, kdy jedna část psychiky je zaměstnána modlitbou a druhá rovina se pak věnuje rozjímání o různých pravdách víry. Jak dynamickou modlitbou růženec je, vidíme z toho, že se jej může modlit jak malé dítě, tak dospělý, člověk prostý i univerzitní profesor. Současná růžencová rozjímání nám nabízejí dvacet témat ze života Kristova a jeho matky, které pak můžeme aplikovat na svůj vlastní život. V závěru promluvy otec Dušan vybídl poutníky, aby zde na poušti, kde staří Otcové pronikali do nitra Božích tajemství a zvláště na tomto místě, kde svatý Jáchym vyprosil požehnání pro svoji manželku Annu, takže se jim ve stáří narodila Panna Maria, i oni přednesli Bohu své tajné tužby a největší životní přání a prosby za sebe a svoje rodiny, za kněžská či řeholní povolání, zkrátka za všechno co každému leží na srdci a vložili to na obětní paténu a přinesli spolu s obětí Ježíše Krista a naše modlitby budou jistě vyslyšeny.

Ačkoli kanonická evangelia o rodičích Panny Marie mlčí, nacházíme o nich poměrně mnoho informací v apokryfních spisech Nového zákona a to v protoevangeliu Jakubově a pseudoevangeliu Matoušově. Zde se dozvídáme, že svatý Jáchym žil v Jeruzalémě a pocházel z kmene Judova, z Davidova rodu. Byl členem bohaté pastýřské rodiny. Výnosy své práce, tedy jehňata, ovce, vlnu a všechny ostatní produkty, které mu náležely, rozděloval na tři části. Jednu část dával vdovám, sirotkům, cizincům a chudým; druhou část těm, kteří ctili Boha, tedy pro chrám a třetí část si ponechával pro sebe a svůj dům. Protože takto jednal, Bůh mu rozmnožil jeho stáda, takže mu nebylo mezi izraelským lidem rovného. Jáchym začal takto jednat jako patnáctiletý. Když mu bylo dvacet let, oženil se s Isacharovou dcerou Annou rovněž z Davidova rodu. Ačkoli s ní žil po dvacet let, nedarovala mu ani syna ani dceru. Když jednou o svátcích stál Jáchym mezi těmi, kteří Pánu přinášeli zápalnou oběť a připravoval před Bohem své dary, tu k němu přistoupil chrámový písař Rúben a řekl: „Není ti dovoleno stát mezi těmi, kteří obětují Bohu, protože tobě Bůh nepožehnal, aby ti daroval pro národ potomstvo." Když Jáchym pocítil zahanbení uprostřed lidí, odešel s pláčem z Božího chrámu a vyhledal záznamy o dvanácti kmenech Božího lidu a řekl: „Chci se podívat, jestli jsem sám z koho nevzešlo Izraeli semeno." A vzpomněl si na praotce Abraháma, jak mu na sklonku jeho dní dal Bůh syna Izáka. Jáchym se zarmoutil a neukázal se před svou ženou, ale odešel do pustiny a tam se modlil a postil čtyřicet dní a čtyřicet nocí: „Nedotknu se jídla ani pití," říkal si, „dokud se mi neukáže Pán. Můj Bůh, a pokrmem a nápojem mi bude modlitba."

Z místa na poušti, kde se kdysi sv.Jáchym modlit a kde jsme slavili mši svatou je krásný výhled na klášter sv. Jiřího, který se přímo vznáší zavěšen na skalách nad hlubokým údolím. Vede k němu z 5 kilometrů vzdáleného Jericha prašná cesta podél biblického potoka Keritu, jehož voda oživuje rostlinstvo na jeho březích, což působí jako mávnutí kouzelným zeleným proutkem v této jinak vyprahlé pustině. Klášter byl vybudován v 5.století uprostřed krajiny obývané poustevníky, kteří žili se skalních jeskyních. Zakladatelem kláštera, jenž byl původně zasvěcen Panně Marii, byl Jan Thébský z Egypta, který sem přišel v roce 480. Stal se později biskupem v Cesareji, ale na sklonku života se do kláštera vrátil a zemřel zde roku 525. Nejslavnějším mnichem byl sv. Jiří z Coisby, jenž zde strávil většinu svého dlouhého života a po němž byl klášter nakonec pojmenován. Místní legenda spojuje klášter a okolní jeskyně se svatým Jáchymem, který zde pobýval, když odešel na poušť, aby si tam v postu a modlitbě vyprosil dítě a zde se mu zjevil anděl, který mu oznámil, že jeho prosba byla vyslyšena a že jeho manželka porodí dceru, jež bude požehnáním nejen pro Izrael, ale i pro celé lidské pokolení.

Klášter sv. Jiří a údolí potoka Kerit

Klášter byl aktivní od svého založení až do 9.století. Byl opět obnoven v době křižácké, ale pak byl zase opuštěn. V roce 1878 řecký mnich Kalinikos začal s obnovou rozvalin upadlého kláštera, která byla dokončena v roce 1901. V roce 1952 byly vybudována impozantní zvonice za finančního přispění jeruzalémského patriarchy. V hlavní části kláštera jsou kaple Panny Marie, sv. Jana a sv. Jiřího. V těchto kaplích lze spatřit zbytky starých mozaikových podlah a fresek z 5. a 12.století a také četné ikony. Pod křížovou chodbou kláštera je krypta s klenutým stropem, kde jsou hroby prvních pěti mnichů kláštera. V areálu kláštera se nachází jeskyně a kaple zasvěcená proroku Eliášovi, který se zde jistou dobu skrýval a kterému sem přinášeli havrani potravu, jak o tom čteme v 1. knize Královské: „Jdi a skryj se u potoka Kerit, který je na východ od Jordánu. Z potoka budeš pít a havranům poručím, aby tě tam živili. (1 Král 17, 3-6)

Rybník Bethesda a kostel sv. Anny

Vyschlá nádrž rybníka Bethesda

Dům svatého Jáchyma a Anny se nacházel v Jeruzalémě v těsné blízkosti rybníka Bethesda. Podle jeruzalémské místní tradice, kterou nám podává církevní historik Eusebios (zemřel r.339), poutník z Bordeaux (r.333) a jeruzalémský biskup Cyril (348-389), se dozvídáme, že tento dvojitý rybník se nalézal na severu chrámového prostranství nedaleko městské Lví brány, která vedla do údolí potoka Cedron a dnes je nazývána Štěpánská brána. Původní jméno rybníka není jisté. V Novém zákoně jsou udávána tři různá označení: Betsaide, což znamená rybárna nebo dům rybaření, Bethzeta to je dům olivového oleje a Bethesda, dům milosrdenství. Toto jméno je používáno nejčastěji. Rybník Bethesda byl jedním z několika vodních rezervoárů vybudovaných v době druhého chrámu v letech 537 - 515 před Kr., aby byl zajištěn dostatek vody pro vzrůstající počet obyvatelstva. Novodobé vykopávky, které byly započaty v roce 1956 odkryly impozantní pozůstatky rybníka Bethesdy. Rybník měl protáhlý lichoběžníkový tvar o rozměrech zhruba 110 x 80 metrů, hloubka byla asi 8 metrů. Rybník byl vyhlouben ve skále a byl kamennou stěnou širokou 6,5 metru rozdělen na dva bazény. Byl obklopen čtyřmi sloupovými halami a pátá byla umístěna na dělící stěně. Právě zde bývali uložení nemocní, kteří očekávali uzdravení, když Boží anděl rozvířil vodu a první, kdo do ní vstoupil byl uzdraven z jakékoli nemoci. V evangeliu sv. Jana (5, 2-11) je vylíčeno, jak zde Pán Ježíš uzdravil člověka, který byl ochrnulý 38 let.

Na památku tohoto zázraku zde nechala císařovna Eudoxia v první polovině 5.století postavit obrovskou baziliku. Prostor přímo nad rybníkem byl zaklenut a na vzniklé plošině byla vybudována bazilika, která byla pátým největším chrámem, který zdobil byzantský Jeruzalém. Tato bazilika však byla zničena Peršany v roce 614, když dobyli Jeruzalém. Znovu ji vybudoval opat Modestus a pak byla zasvěcena památce narození Panny Marie a uzdravení ochrnutého. Tato druhá bazilika byla úplně rozbořena sultánem Al-Hakimem (1008-1020), takže zbyly jen základní zdi. Když dobyli Jeruzalém křižáci, postavili zde jako náhradu dva kostely: velký trojlodní zasvěcený sv. Anně a druhý jednolodní kostel tzv."Mountier" nad severním rybníkem na památku uzdravení ochrnutého. Obrovské vodní nádrže rybníka Bethesdy byly v době křižácké zasypány štěrkem a zastavěny domy.

Křižácký kostel sv. Anny nechala postavit před rokem 1150 královna Alda, vdova po Balduinovi, druhém králi jeruzalémském (zemřel 1118). Byl vybudován na místě starého byzantského kostela, ze kterého se zachovala jenom krypta, která je uctívána jako místo narození Panny Marie. Sám kostel je dlouhý 36 metrů a je vybudován v přísném románském slohu s mohutnými zdmi, které budí dojem pevnosti. Masivní sloupy s nádhernými hlavicemi nesou oblouky klenby a rozdělují vnitřek chrámu na tři lodě, které jsou uzavřeny apsidami. Nad místem, kde se kříží střední a příčná loď se zvedá kopule vysoká 18 metrů. Presbytář je poněkud nakloněn na jednu stranu, což bylo ve středověké architektuře celkem běžné a mělo znázorňovat Kristovu skloněnou hlavu na kříži. Kostel sv. Anny se řadí mezi nejstarší zachovaná místa v Jeruzalémě. Po dobytí města muslimy v roce 1187 byl přeměněn na mešitu a sousední benediktinské opatství na teologickou školu koránu nazvanou Salahyieh na počest slavného sultána Saladina. Roku 1856 turecký sultán Abdul Medžid daroval kostel sv. Anny s areálem Bethesdy francouzské vládě za vojenskou pomoc Francie v krymské válce (1853-1856) proti Rusku. V letech 1863-1877 byl kostel restaurován architektem C. Maussem v původním slohu a svěřen do péče francouzským dominikánům (ve Svaté zemi jsou nazýváni podle bílé barvy svého hábitu Bílí otcové), kteří zde mají prostorný klášter, seminář a muzeum.

Tak jako kanonická evangelia mlčí o předcích Panny Marie, stejně mlčí i o jejím narození a dětství. Z biblických textů můžeme pouze vyvodit poznatek, že se Panna Maria narodila v milosti Boží, tedy bez dědičného hříchu. Tuto pravdu vyhlásil jako článek víry papež Pius IX. v listopadu 1854. Dogma o Neposkvrněném početí Panny Marie má svůj podklad ve Starém zákoně, když Hospodin po hříchu prvních lidí říká hadovi: „Nepřátelství ustanovuji mezi tebou a ženou, mezi potomstvem tvým a jejím. Ono ti to rozdrtí hlavu, zatímco ty budeš lapat po jeho patě." (Gen 3,15) a v Novém zákoně, kde archanděl Gabriel pozdravil Pannu Marii slovy: „Buď zdráva milosti plná. Pán s tebou." (Lk 1,28) Za 4 roky po vyhlášení dogmatu Panna Maria v roce 1858 ve

francouzských Lurdech v církevně schváleném zjevení sv. Bernardettě Soubirousové prohlásila: „Já jsem Neposkvrněné početí."

O narození a dětství Panny Marie nacházíme zprávy opět v protoevangeliu Jakubovu a pseudoevangeliu Lukášovu. – Pak přišel den Jáchymovy ženy Anny a ona v devátém měsíci porodila. „Kdo se mi narodil?", zeptala se Anna porodní báby. A ona řekla: „Děvče." A Anna řekla: „Tento den povznesl mou duši." A uložila svou dceru. A když nastal čas, Anna se očistila osmého dne a dala jí jméno Maria (hebrejsky Mirjam). Den za dnem rostla. Když jí bylo šest měsíců, matka ji postavila na zem, aby vyzkoušela, jestli umí stát. udělala sedm kroků a vrátila se jí do klína. Ona ji zvedla a řekla: „Jako že je živ můj Pán a Bůh, už neuděláš po zemi ani krok, dokud tě nepřivedu do chrámu Páně." A dala v její ložnici zřídit svatyňku a dbala, aby se nesetkala s ničím nevhodným a nečistým. Když jí byly dva roky, řekl Jáchym: „Zaveďme ji do chrámu Páně, abychom splnili slib, který jsme mu dali, aby se od nás neodvrátil." „Počkejme, až jí budou tři roky," řekla Anna, „aby se děvčeti nestýskalo po otci a matce." „Tak počkáme," řekl Jáchym. A když byly dceři tři roky, řekl Jáchym: „Zavolejte židovské dcery bez poskvrny, ať každá zapálí pochodeň a stojí s ohněm v ruce, aby se má dcera neobrátila zpět a aby něco neodvedlo její srdce od chrámu Páně." Jakmile ji postavili před Boží chrám, vystoupila tak rychle po patnácti schodech nahoru, že se vůbec neohlédla zpět, ani nehledala rodiče, jak je to u dětí běžné. Všichni nad tou událostí strnuli úžasem, takže se divili i sami chrámoví kněží.

Tu byla Anna naplněna Duchem svatým a před zraky všech řekla: „Pán Bůh zástupů se rozpomněl na své slovo a navštívil svůj lid svým svatým navštívením, aby pokořil národy, které se proti nám bouřily a obrátil jejich srdce k sobě: otevřel své uši našim prosbám a zbavil nás útoků našich nepřátel. Neplodná se stala matkou a k potěšení a radosti izraelskému národu porodila. Pohleďte, budu moci obětovat dary Bohu a moji nepřátelé mi v tom nebudou moci zabránit. Ať Pán obrátí jejich srdce ke mně a dá mi věčnou radost."

Maria se stala předmětem obdivu všech lidí. Ačkoli jí byly tři roky, chodila tak dospěle, dokonale mluvila, horlivě chválila Boha, že ji nikdo nepovažoval za malé děvčátko, ale za velkou a v modlitbách byly tak vytrvalá, jako by jí bylo třicet roků. A její tvář zářila stále jako sníh. Vytrvale se zabývala zpracováním vlny a všechno, co dospělé ženy nebyly s to udělat, ona prováděla ve svém útlém věku.

Stanovila si takový řád, že od rána do devíti hodin se věnovala modlitbě, od devíti až do tří odpoledne se zabývala tkaním, od třech hodin opět setrvávala na modlitbách, dokud se jí nezjevil Boží anděl, z jehož ruky přijímala pokrm. V krátké době byla staršími dívkami tak vyškolena v chválení Boha, že se nenašla žádná, jež by ji předčila v bdění na modlitbách, žádná znalejší Božího zákona, pokornější v pokoře, jemněji vzdělaná ve zpěvu Davidových žalmů, dobrotivější v lásce, bezúhonnější v čistotě a dokonalejší ve všech ctnostech.

Interiér kostela sv. Anny, kde je vynikající akustika

Nikdo ji neviděl rozhněvanou, nikdy ji nikdo neslyšel hrubě mluvit. Každé její slovo bylo plné laskavosti, že bylo poznat v její řeči Boží přítomnost. Stále setrvávala na modlitbách a hloubala v Zákoně a měla starost o své družky, aby některá

Podzemní krypta se zbytky domu, kde se podle tradice narodila Panna Maria

z nich nezhřešila třeba jen jediným slovem, aby některá při smích nezvýšila hlas, aby některá nebyla nespravedlivá nebo se nechovala pyšně ke svým vrstevnicím. Bez ustání Bohu dobrořečila a aby ani při pozdravu nezanedbávala Boží chvály, odpovídala místo pozdravu, jestliže ji někdo pozdravil: Bohu díky. Nakonec to poprvé vzešlo od ní, že lidé, když se navzájem zdraví, dopovídají: Bohu díky.

Narozením Panny Marie se začaly konkrétně naplňovat dějiny spásy. Do slzavého údolí po několika tisíciletém toužebném očekávání se k úžasu nebeského dvorstva a k úděsu pekelných mocností z vůle Nebeského Otce narodilo dítě, které od věčnosti bylo korunou jeho stvoření, dívka, jejíž mateřské lůno se stalo stánkem Ducha svatého, aby v něm bylo Slovo učiněno Tělem – Božím Synem – Spasitelem světa.

Litanie loretánská se nám snaží ve svých padesáti invokacích alespoň z části vykreslit tajemstvím zahalenou nedostižnou velikost, hloubku a krásu Panny Marie. Medjugorské vizionářce (zjevení začala 24.června 1981 a pokračují až do dnešní doby) Vicce Ivankovičové nadiktovala Panna Maria svůj životopis, který může být zveřejněn, až k tomu dá Matka boží svolení. Do té doby nezbývá, než se spokojit s tím, co nám poskytují naše omezené poznatky. Svátek narození Panny Marie slaví církev tradičně 8.září.

Připravil Karel J. Chrobák

UNITED MORAVIAN SOCIETIES

68. MORAVSKÝ DEN

Hraje: Medunka (Dechová kapela z Jižní Moravy z České Republiky)
Sponzoruje Ústředna Moravských Spolků

Neděle 23.září 2007

- ❖ Mše Svatá – 10:00 ráno
- ❖ Program – 2:00 odpoledne
- ❖ Taneční zábava po programu

UNION HALL #150
6200 WEST JOLIET ROAD,
COUNTRYSIDE, ILLINOIS, USA

TANEČNÍ ZÁBAVA S UVÍTÁNÍM HOSTŮ SE KONÁ V SOBOTU,
22.ZÁŘÍ 2007 V 8:00 VEČER V UNION HALL #150
6200 WEST JOLIET ROAD, COUNTRYSIDE, ILLINOIS

PRO BLIŽŠÍ INFORMACE VOLEJTE: (708) 562-2307
Můžete nás najít též na: www.unitedmoraviansocieties.com

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

Robert Vlach

Právní služby

1. dopravní přestupky včetně
2. jízdy v opilství
3. suspenze a revokace řidičského průkazu
4. bankroty
5. kup a prodej nemovitostí
6. rodinné záležitosti, pozůstalosti
7. emigrační záležitosti
8. trestní právo

Mluvíme česky

6904 W. Cermak Road
Berwyn, IL 60402
Tel. (708) 795 – 4400

ČESKÁ SÍŇ KARLÍN

Wednesday dances 2006
Dancing from 7:30 PM - 10:30 PM

Karlin Hall and Club
5304 Fleet Ave
Cleveland, OH

For details and updates call:
216 - 883 - 4760

Czech Kitchen call:
216 - 581 - 4362

MUSIC EVERY WEDNESDAY

SEPTEMBER 5, 12, 19 & 26

OCTOBER 3, 10, 17, 24 & 31

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: **773-910-3400**
Chapel: **708-562-5900**
e-mail:
marikbakenfs@mycingular.blackberry.net

Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Elsie T. Malec, President
Theresa M. Pokorny, Secretary -Treasurer

Chicago Representatives

Loretta Moravecek
1-708-484-3162

Dolores Jacklin
1-630-968-1292

Společnost pro Vědy a Umění (SVU) Chicago

zahajuje svou podzimní činnost
schůzkou členů a přátel
v úterý 11.září 2007 v 7 hodin večer
v klubovní místnosti České Misie,
2340 S. 61st Ave. Cicero, IL 60804

Pořádající výbor připravil večer nazvaný:

PRAHA

SLOVEM, HUDBOU A OBRAZEM

obsahující slovem a poezií podloženou procházku
kouzelnou, historickou i moderní Prahou
s hudbou našich předních hudebních skladatelů
(Dvořák, Smetana, Fibich, Suk a další)
a světelnými obrazy nesmrtelných památek Prahy.

Doufáme, že mezi nás opět přijdete v hojném počtu
potěšit se a snad i zavzpomínat při kávě a sladkostech
v úterý 11.září v 7.00 pm.

Dobrovolný dar $ 3 .00
Věra Rokničová jednatelka SVU Chicago

POJIŠTĚNÍ STATE FARM

LOU ČEVELA

Agent
„Mluvíme česky"
State Farm Insurance Companies
AUTO – FIRE – LIFE – HEALTH

STATE FARM BANK

LOU ČEVELA INSURANCE AGENCY, INC.
1907 E. 31st Street (31st & Maple Ave)
LaGrange Park, Illinois 60526
Office: (708) 354 1180 - 24 Hour Voice Mail
FAX: (708) 354 1217 - 24 Hour Dedicated Line
E-mail Address: LOU.CEVELA.BZ@STATEFARM.COM

Česká Misie v Chicagu
Vás srdečně zve na tradiční

Pouť na Holy Hill

na Svatý Kopeček ve Wisconsinu
v neděli 30.září 2007

odjezd autobusu z Čermák Plaza od McDonald
v 8.00 hod. ráno
v 11.00 hod. dopoledne křížová cesta
potom možnost svaté zpovědi
oběd individuálně v místní kafeterii

ve 2.00 hod. odpoledne
česká mše svatá v hlavním kostele
a po ní pobožnost v kapli Panny Marie

Cena autobusového zájezdu: $ 25.00

Bližší informace a přihlášky:
Fr. Dušan Hladík -Telefon (708) 656 7472
Blanka Příkazská -Telefon (708) 484 5950
Emilie Sovová -Telefon (708) 442 7525

Vděčná vzpomínka

30.září 2007 uplyne šest let od chvíle, kdy byl Pánem života a smrti povolán na věčnost náš milovaný manžel, tatínek, bratr, strýc a přítel, pan

Julius Maňkoš

Narodil se 12.srpna 1933 v Kapušanech u Prešova na Slovensku a pocházel z pěti dětí. Hluboce věřící rodiče mu vštípili do srdce víru v Boha a lásku k lidem, které jej provázely po celý život. Po okupaci Československa Sovětskou armádou v roce 1968 odešel se svou rodinou za svobodou do USA. Zde prošel mnoha zaměstnáními a jako starostlivý otec se pečlivě staral o svou manželku a tři syny. Mimo to byl aktivní v mnoha krajanských organizacích. Celý život byl poznamenán hlubokou vírou v Boha a vroucí láskou k Panně Marii. V naší krajanské komunitě v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru po dlouhá léta konal službu lektora a kostelníka. Jeho tělo nyní odpočívá v milované rodné zemi na Slovensku v Prešově.

Mše svatá za spásu jeho duše bude obětována v sobotu 6.října v 6.30 večer v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru.

Děkujeme všem, kdo si na našeho milovaného manžela, tatínka a bratra spolu s námi vzpomenou v modlitbě

Mária Maňkošová, manželka
Ján, Juraj a Nik, synové
Františka Zacharová a Mária Wachutová, sestry
Ladislav Maňkoš, bratr

Bolestná vzpomínka

Nyní trvají víra, naděje a láska, tyto tři; ale největší z nich je láska

(1 Kor 13, 13)

Před sedmi léty 8.září 2000 ve věku 78 let byl po dlouhé těžké nemoci povolán na věčnost náš milovaný manžel, starostlivý tatínek a dědeček, pan

Ing. Jan Vacek

Narodil se v Chicagu v České Kalifornii 17.listopadu 1921. Byl hrdý na svůj český původ, dobře a rád mluvil česky. V r. 1943 se oženil s Adelou Sládkovou, s níž prožil 57 let šťastného manželství. Pracoval jako návrhový inženýr u firem, ketré stavěly budovy, mosty apod. po celé Americe. 50 let bydlel v Berwynu, kde se svou manželkou Adelou vychoval syna a dceru. V r. 1985 prožil bolestnou ztrátu drahého syna Prof. Dr. Johna Vacka, který předčasně odešel na věčnost. Vážil si velice vzdělání, měl rád literaturu a byl dobrým znalcem hudby. Radoval se z vysokého vzdělání svých dětí a vnoučat. Jeho tělo odpočívá v mauzoleu hřbitova Woodlawn.

Mše svatá za spásu jeho duše bude obětována 8.září 2007 v 6.30 večer v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru.

Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenou v modlitbě. Ať odpočívá v pokoji a světlo věčné ať mu svítí.

Adela Vacková, manželka
Dr. Margaret Trybus, dcera s manželem Dr. Dennis
Gretchen, MVDr.Fritz a John, vnoučata

Vroucí vzpomínka

Dne 12.září 2007 tomu bude pět let, kdy nás navždy opustil náš milovaný tatínek a dědeček, pan

Josef Bárta

Žiješ s námi ve vzpomínkách a s vděčností vzpomínáme na Tvoji lásku k nám.

Vzpomínková mše svatá za něj a jeho zemřelou manželku Anastázii Bártovu bude 15.září 2007 v 6.30 večer v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru.

Děkujeme všem, kdo si na naše zemřelé rodiče v modlitbě vzpomenou s námi.

Joseph Bárta, syn s manželkou Darlene
Joey a Danny, vnuci

Věrná vzpomínka

Letos 2.září 2007 uplynuly již tři roky, kdy nás opustil milovaný manžel, otec a dědeček pan

Josef Hrudkaj

narozený v Tuří Remetách na Podkarpatské Rusi. Jeho popel je uložen na hřbitově Královny Nebes v Hillside, IL

Vroucí vzpomínku věnují

Anežka Hrudkajová, manželka
děti a vnoučata

Congratulations

to My dear Grandson,

Dr. Fritz John Trybus

on receiving the degree of

Doctor of Veterinary Medicine

from the University of Illinois and Ross University School of Veterinary Medicine.

May our Lord grant you success and happiness in your chosen career, caring for all God's creatures great and small.
With love and respect

Nana

Dr. Fritz Trybus, DVM

Srdečné blahopřání

drahému vnukovi

MVDr. Fritzovi Johnu Trybusovi

k dosažení vysoké hodnosti

Doktora Veterinární Medicíny.

Ať Ti Pán Bůh žehná do mnoha dalších let v tomto úctyhodném oboru
Tvá hrdá babička

Adele Vacek

Tvůj zesnulý dědeček
Ing. John Vacek a
strýček profesor John Vacek
by na Tebe byli pyšní.

Upřímná vzpomínka

17.srpna 2007 jsme s bolestí v srdci a nesmírným steskem vzpomínali první výročí odchodu na věčnost mé milované manželky

Heleny Jakubcové

Vzpomínková mše svatá za spásu její duše bude obětována
v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru
v sobotu 8.září 2007 v 6.30 večer

Za vzpomínku v modlitbě děkuje

Jiří Jakubec, manžel a
rodina zde ve Spojených státech a
v České republice

Pozvání na slavnost

POSVĚCENÍ KAPLE ČESKÝCH PATRONŮ A DOMU ČESKÉ MISIE

2340 S., 61st Ave. Cicero, IL 60804

Po dokončení oprav misijního domu bude
v sobotu 22.září 2007 ve 3.00 PM
tento dům znovu slavnostně posvěcen naším krajanským biskupem
Mons. ThDr. Petrem Esterkou

Účast na této slavnosti přislíbil Místopředseda vlády České republiky,
ministr pro místní rozvoj, senátor a předseda KDU-ČSL, pan
Jiří Čunek

Při mši svaté bude posvěcena obnovená kaple, která bude zasvěcena našim českým národním patronům.
Bude slavnostně konsekrován oltář, posvěcen nový kalich a ciborium a nový svatostánek.
Budou také požehnány obnovené varhany.
Dále budou posvěceny obrazy českých světců: Sv. Cyrila a Metoděje, sv.Ludmily, sv.Václava, sv.Vojtěcha, sv.Prokopa, sv.Hedviky, sv.Anežky, sv.Zdislavy, sv.Norberta, sv.Jana Nepomuckého, sv.Jana Neumanna.
Při mši svaté se bude udělovat svátost křtu dospělým a svátost biřmování.

Po mši svaté bude přátelské posezení v klubu misijního domu.

**Na tuto krásnou slavnost srdečně zve všechny členy České Misie,
naše přátele, spolupracovníky a dobrodince a všechny krajany**

Fr. Dušan Hladík a Misijní rada

Bagrista jako misionář

Alois Eder, víře odcizený dělník, který zažil obrácení v Medjugorje

Když jsem viděla Aloise Edera přijíždět na motorce, velice na mě zapůsobil a já jsem se těšila na rozhovor se světlovlasým, do hněda opáleným mladým mužem, který k nám tak zvesela přichází. Upozornil nás na něho jeden společný přítel. Jako bagrista přicházel do styku s lidmi, kteří nevěděli o víře téměř nic. Vypráví jim nadšeně a nekomplikovaně o Ježíši. Tak se jeho pracovní nasazení v Tyrolsku změnilo na malou misii.

První kontakt s ním jsem měla telefonicky. Humorný, na první pohled sympatický, veselý, to byl můj první dojem. Pokračujeme pak v rozhovoru v jeho bytě s výhledem na hluboký potok a železniční viadukt, který ho přemosťuje.

Narodil se v roce 1972 jako druhý ze šesti sourozenců v Mitterkirchen. Rodiče jsou zemědělci. V této krásné krajině s Dunajem u domovních dveří strávil své mládí a navštěvoval základní školu a zemědělskou školu. Vyučil se zedníkem a tesařem. Jako syn velice zbožných rodičů byl až do 12 let ministrantem. Téměř denně před vyučováním byl na mši svaté, ministruje na svatbách i na pohřbech.

Bylo to tak dobré? „Ano, to byla velká milost, když byl člověk ministrant. Protože takřka každodenní svaté přijímání, to má své dlouhodobé účinky." Ale pak v 15 a 16 letech ztratil kontakt s církví. V prvním ročníku učení byl na stavbě u Vídně. „V novém prostředí na stavbě měla víra stále menší význam. Kolegové v práci, i když někteří jsou jinak výborní, jsou tvrdá banda. Není tu nikdo, kdo by byl nadšen pro Boha," shrnuje své zkušenosti.

Noví spolupracovníci ukazují mladíkovi, jak se užívá života. Bylo to pestré a veselé, alkohol, party, děvčata, noční podniky a stanování.

Všechno je pro něho nové, vzrušující a veselé. „Rychle došlo k tomu, že už jsem o kostel ani nezavadil. Pro mě byl zajímavý jen tento nový, veselý život."

Brzy se však ukázalo, že povolání na stavbě nemůže vykonávat. Ozvaly se silné bolesti, nejdříve v páteři. Byl to důsledek úrazu, který utrpěl, když mu byly tři roky. Přejel ho tehdy traktor. Byl poškozen jeden nerv a nyní je jedna jeho noha kratší. To namáhá páteř a vznikají problémy v pánvi.

Absolvuje kurz obsluhy stavebních strojů. Další část života bude pracovat jako bagrista. Lákají ho nyní nejen hospody, ale i děvčata. Ale vztah k jedné netrvá nikdy ani rok. Alois vzpomíná: „Byla mezi nimi jedna, která byla prima a hodná, taková domácí. Tenkrát jsem nebyl tolik na cestách. Ale o víře toho mnoho nevěděla." A tak brzy skončil i vztah k této hodné dívce.

Jeho poslední přítelkyně byla vdaná žena, která se právě rozváděla s mužem alkoholikem a měla dva syny ve věku 4 a 7 let. Výchova je nad jeho síly a problémy začínají být příliš vážné. Při jedné bohoslužbě, které se účastní v Mauthausenu i se svou přítelkyní a s dětmi, aby vyhověl matce, pocítí poprvé, že s jeho životem není něco v pořádku. Je to dokonce velmi špatné.

Vyvodí z toho správné závěry? Ne tak docela. „Já přece mohu vést jednodušší a hezčí život bez starosti o dvě děti a ženu," projde mu hlavou. „Tvrdými slovy po jedné dovolené ukončí tento vztah a vrátí se ke starému způsobu života. Protože mu rozchod nepřinesl zrovna velkou úlevu, konstatoval, že děti mu přece jen přirostly k srdci. Nemá to zkusit ještě jednou? Takový návrh však mladá žena odmítá. A tak se v prvních týdnech po rozchodu vede Aloisovi dosti špatně Přerušil i styky se společnými přáteli. „Byla to doba hluboké nouze. Cítil jsem se najednou ve všech oblastech jako zkrachovalec. Když jsem byl zcela na dně, šel jsem – jako ztracený syn – ke své matce, abych se u ní vyplakal." Knížečka dr. Meidingera „Domácí církev" mu umožnila poznat, jakých těžkých chyb se ve svém vztahu dopustil. Při další návštěvě doma uvidí dopis kalasantinů: pozvání na pouť do Medjugorje... „Tak pojedu," řekl jsem si. „Matka vyskočila radostí a řekla, že mi zaplatí cestu."

Bylo mu 29 let, když se jeho život od základu změnil. Cestu nastoupil ještě s náušnicemi v uších, s povinnými cigaretami v kapse a „zcela na dně", ale pak: Při nástupu do autobusu dostal každý účastník lístek se slovy od Gospy. Ta si měl nejen přečíst, ale měla ho pak celý den provázet. Na jeho lístku stálo: „Milé děti: Bůh dává člověku poznat dobré i zlé. Vyzývám vás, abyste přinášely světlo lidem, kteří se nacházejí v temnotách." Pro Aloise se tato slova zřejmě stala životním motem.

O svém pobytu v Medjugorje, byl tam mezitím již 7krát, dále vypráví: „Bylo to nepopsatelné. Zvláště mi pomohla zpověď. Ještě dnes vidím toho kněze, jak potom vzal moji ruku, potřásl jí a řekl: – Konečně opět jeden našel cestu k Bohu! Radost v jeho tváři byla nepopsatelná a ta moje taky." Adorace a svědectví mladých mužů ve večeřadle, kteří byli skrze modlitbu a společenství vysvobozeni z pout zla a vyprávěli o svém zmrtvýchvstání s neobyčejným vyzařujícím nadšením, to vše na něho hluboce zapůsobilo.

„Co všechno jsem v těch dnech v Medjugorje prožil, byl průlom k opravdovému světlu," shrnuje své vzpomínky. Jako patnáctiletý byl nanejvýš jednou dvakrát za rok v kostele. Každou hodinu nějaké tíživé trápení. „V Medjugorje jsem ani po dlouhých hodinách nechtěl vyjít z kostela, prožíval jsem nepopsatelné pocity." „Jaké?" „Cítil jsem, že mě Ježíš a Maria milují."

Po návratu se začal jeho život radikálně měnit. „Především jsem dva měsíce mnoho plakal a přijal jsem všechna slova Panny Marie. Byl jsem stále hluboce dojatý." Jeho náruživosti mu Matka Boží jednu po druhé laskavě odňala. Přestal s kouřením a s bujarou hospodskou společností, silně omezil televizi. ... Začal se učit hře na kytaru, aby mohl dělat druhým radost. „Chtěl jsem praktikovat všechna poselství a cítil jsem velkou touhu po pravdě. Věděl jsem, že to, co Panna Maria v Medjugorje říká, je pravda. Předtím jsem žil podle svých náruživostí a vášní, nikoliv podle pravdy." Začal ihned s modlitbou růžence, půstem, pravidelnou zpovědí, mší svatou, četbou Písma. „Vrhl jsem se do všeho, co má něco do činění s církví a s vírou."

Že je na správné cestě, poznával podle toho, že měl všechno, co činí člověka šťastným, a Bůh mu odpustil jeho dřívější hříšný život. „Mohl jsem začít znovu a konat všechno s odvahou, radostí, důvěrou a sebedůvěrou. Myslím, že jsem udělal raketový start."

Aby zase brzy nezklamal, začal navštěvovat modlitební skupinu. „Mladí u kalasantinů byli pro mě od začátku velkou oporou. Vstoupil jsem s nimi hlouběji do života víry a oni mi také pomohli zůstat věrně na této cestě." Zasvětil se Matce Boží a bezpodmínečně nebeskému Otci.

Ne tak hladce probíhaly jeho první pokusy o obrácení u přátel. Vysloužil si přitom výsměch i pohrdání. Brzy mu bylo jasné, že musí mít více trpělivosti. Ale postupem času se dostavily i misijní úspěchy, třeba když byl v roce 2002 poslán do lázní.

Do léčebny přijel vybaven množstvím náboženského materiálu a soškou Matky Boží. Již první den se ptal po nějakém tichém prostoru, kde by se s druhými mohl modlit růženec. Vedoucímu léčebny nelze zazlívat, že tento požadavek nejdříve rozhodně odmítl, protože tím byl šokován. Ale s přednáškou o Medjugorje souhlasil. Přednáška byla dokonce oznámena ve zpravodaji. Alois byl nervózní. Mnoho se modlil a postil, před přednáškou ještě zašel do kostela.

Počítal s malou účastí. Přišlo 40 pacientů. Začal tím, že vylíčil své obrácení, které způsobilo, že je nyní přesvědčeným křesťanem. Pak promítl film o zjeveních a zazpíval při své kytaře. Posluchače to zaujalo, byli dokonce dojatí. Obdivovali jeho odvahu – stejně jako já – postavit se před cizí lidi, přičemž bylo zřejmé, že ve veřejném vystupování není nijak zběhlý.

Na přání se přednáška opakovala. Matka Boží získává během jeho pobytu v lázních stále nové posluchače.

Kromě toho získal ještě jednu místnost pro růženec. Při druhém setkání se již sešlo dvanáct osob. Julie, jedna z účastnic, vydala o tom později velmi dojemné svědectví. Byla to rodilá Chilanka, která měla za sebou dlouhou cestu utrpení: v dětství mučednictví, v manželství týrání od manžela. Nyní je se třemi dětmi sama v Rakousku. Když přišla do lázní, měla těžké deprese, žádný vztah k víře, žádnou důvěru. Alois na ni velice zapůsobil vším, co z něho tak věrohodně vyzařovalo. Nemohl by jí pomoci nést tíhu života? Alois to dělá velice rád, naslouchá jí, zpívá jí při kytaře, zve ji na mši svatou. Ať se modlí, aby ji Bůh uzdravil z těžkých duševních zranění.

Nakonec se odhodlala k tomu promluvit s knězem. Na Aloisovu žádost jí udělil pomazání nemocných. A přistoupila po 20 letech ke svaté zpovědi. Napsala pak o tom: „Cítila jsem, že Ježíš mě zaplavil svou láskou. Jako by se třásla celá kaple. Jako by z mého srdce spadly skály. Mým dynamitem byly svatá zpověď, pomazání nemocných a Eucharistie. Takové uvolnění a radost už asi nikdy nezažiji."

Ve stejném roce navštěvoval kurz pro obchodníky s kancelářskými potřebami. Bolesti se opět dostavily. Ale protože to povolání nikdy nevykonával, usoudila jsem: „Tys potřeboval školu jen pro misijní činnost." „Asi máš pravdu," zasmál se. Celá škola byla ověšena plakáty o Medjugorje. „Takového žáka jsem tu ještě neměl," řekl ředitel školy.

Alois skutečně nevynechal žádnou příležitost, aby mohl vyprávět o své radosti, že je křesťanem. O Vánocích 2003 se zeptal ve středisku pro bezdomovce, zda by sem mohl přinést Pannu Marii a něco zazpívat. Dovolili mu to. Ale přede dveřmi centra dostal strach. Uvnitř bylo plno mužů, kteří už byli silně podroušeni. „Byl jsem si jistý: oni mě vyhodí! Zavolal jsem rychle přítele, zda by nechtěl také přijít. Byl tou myšlenkou nadšen."

Osazenstvo je samozřejmě nevyhodilo, nýbrž zčásti zpívalo s nimi. Někteří byli velice dojati. „Ti lidé nám nakonec srdečně děkovali a pozvali nás, abychom brzy zase přišli."

V mnoha ohledech mění Alois zafixované názory, např. na předmanželské vztahy. Jak k tomu došlo? Východiskem byla cesta do Banja Luky na setkání s papežem. Bylo to veliké nadšení, když poprvé viděl z blízka papeže Jana Pavla II. „Při soukromé audienci, na které jsem byl i se svým přítelem, projel papež sotva dva metry kolem mne na invalidním vozíku. Dostali jsme od papeže i růženec. (Jaký div, že se po smrti Jana Pavla II. modlil na jeho hrobě celý růženec!) Při tomto setkání poznal jednu velice milou dívku. Dali se spolu do řeči, mluvili o Bohu a o světě a Alois byl velice udiven jejími názory. Ve 14 letech se seznámila s Danielem Ange, francouzským misionářem. Ten pochopil, že cestu k hluboké lásce otevírá mladým lidem vzájemný respekt a čistota, k lásce prožívané v kráse a v pravdě a plné svobodě. A dívce, která vyvolala u Aloise takový zájem, se podařilo přivést ho k pochopení takového pojetí sexuality. „Pro mne to bylo velice důležité. Poprvé jsem prožil vztah založený zcela na čistotě a přátelství. Byl to hluboký zážitek, a také zážitek svobody. Dnes mladí lidé málo vědí, jak důležitá a krásná může být čistota. Lehkého není samozřejmě nic, ale žít v takové rozhodnosti je super."

Tato zkušenost byla také důvodem k tomu, že se připojil k TeenStar programu, který zprostředkovává mladým lidem odpovědný přístup k sexualitě.

Alois mluví otevřeně o tom, že by se rád oženil a založil rodinu, ale pouze v tom případě, že je to Pánu vhod. Se svým sympatickým úsměvem říká: „OK, já netrvám na manželství. Jestli mě posílá do kláštera, tak prostě jdu. Ale nechám se překvapit. Povolání je stále moje velká otázka." Zatím zůstává otevřený pro Boží překvapení a začíná studium na nábožensko-pedagogické akademii. Snad bude jednou učitelem náboženství, aby dětem přiblížil víru. Jsem přesvědčena, že mu přitom jeho humor a živá přesvědčující řeč velice pomůže.

Ještě jednu epizodu jsem si mohla vyslechnout. Při světovém setkání mládeže v Kolíně nad Rýnem nemohl být Alois se svým přítelem s papežem na lodi, ale chtěl slyšet jeho slova v televizi. „Vyznám se v hospodách, všude mají televizi," řekl. Ale ne v Kolíně. Daleko široko je jediné místo, kde mají televizi, ale to je hráčské doupě. Tak se před vchodem pomodlili a vstoupili dovnitř. Misionářská horlivost přinesla i nyní úspěch. Spolu se svým přítelem rozvinuli s přítomnými veselé, ale přitom docela hluboké rozhovory. A tak jsou několik hodin obsluhováni a zřejmě dojatá barmanka je jen nerada propouští.

Podobný zážitek měl v jednom kempu na Attersee, když cestoval na motorce do Itálie do Schia a do Padovy. Skupina mladých lidí sedí u táboráku a zajímají se o jeho cestovní plány. Pohotově jim vypráví o svých náboženských cílech, vytáhne MP3 a dva boxy, které vozí s sebou, a zahraje jim několik náboženských písní. Až do dvou hodin v noci vypráví a diskutuje, odpovídá na otázky. Zájem stále vzrůstá a někteří vyprávějí o svém životě. Skupina se stále znovu připojuje k jeho modlitbě.

Tato jeho cesta do Itálie měla být původně skupinovým zájezdem motorkářů. Na tu myšlenku ho přivedl rámus motorek při dvou mších svatých. Dnes se opět pokouší najít nějakého kněze nadšeného pro motorky. Už má pět přihlášek a doufá, že jich bude víc.

Humor osvědčil i v následující epizodě. Po exerciciích u otce Jamese Manjakala, které ho velice nadchly, chtěl indickému knězi poděkovat. „V devět hodin jsem šel za P. Jamesem, abych mu poděkoval. Chtěl jsem mu něco darovat. Den předtím jsem si koupil boxerky a zmýlil jsem si velikost. Koupil jsem XXL. Protože jsem nic jiného neměl, přišel jsem za ním a řekl: – I have a gift for you – a dal jsem mu pestré a nadměrné boxerky. Myslím, že se ještě nikdy tak hloupě netvářil," vypravuje Alois. Nicméně P. James dárek přijal s úsměvem.

„Co je na tom Aloisovi tak zvláštního?" zeptal se mě můj muž. Že se umí tak bez rozmýšlení darovat. Že miluje lidi, nejen dnes nebo zítra. Že organizuje dobré podniky, jako je pouť motorkářů anebo taxíků pro vozíčkáře s roztroušenou sklerózou. Že se snaží udržovat svou víru živou a důsledně ji prohlubuje.

Ale především jeho veselý, přirozený způsob, jakým mluví o své víře. Člověk to od něho bere, protože působí bez jakékoliv nadsázky. Tak dělá víru v Ježíše pro druhé atraktivní a hodnou následování.

Alexa Gaspariová
VISION 2000 – 4/2007

Kodymovo zdravotní desatero

1) Nedýchej než povětří čisté! Vzduch boží duch.
2) Nejez, jen když máš hlad a pokud máš hlad, a nejez než toliko pokrmů svému zdrávi přiměřených! Kam střídmost nechodí, tam chodí lékař.
3) Nepij, než když máš žízeň a pokud máš žízeň, a nepij než toliko nápojů svému zdraví přiměřených! Blahoslavená voda, ta rozumu nekalí!
4) Chovej své tělo čisté! Třebas chudobně, jen když čistotné.
5) Hled" své údy navykati na studeno a své tělo otužiti! Často-li se nachlazuješ, nesnadno se nastudíš.
6) Vzděláváš-li svého ducha, nezapomínej se nad tělem! Ve zdravém těle zdravý duch.
7) Nezahálej! Stojatá voda hnije.
8) Po práci hled' se pobaviti! Veselá mysl půl zdraví.
9) Pospi, čeho třeba, aby ses zotavil! Kdo chce mnoho znáti, nesmí dlouho spáti.
10) V čase potřeby neprodlévej, abys užil náležité pomoci! Lepší malá pomoc, nežli velká

Jsou peníze hlavním cílem mého života?

To je prubířským kamenem každého člověka, jsou-li peníze hlavním cílem jeho života nebo ne... Kdyby se uprostřed života mohl zastavit a říct: „Nyní mám dost na živobytí a s tím chci vystačit. Protože jsem je poctivě vydělal, chci je i poctivě vydat a odejít ze světa tak chudý, jak jsem na něj přišel. To znamená, že peníze nebyly mým hlavním cílem." Pokud ale má dost na živobytí, jak se sluší na jeho stav a postavení, ale chce mít peněz stále víc a zemřít bohatý, pak jsou peníze hlavním cílem jeho života a stávají se kletbou jemu i těm, kteří je utrácejí po něm.

John Ruskin(1818-1900)

Klenot

Jeden přítel mě pozval na oslavu svého doktorátu. Sedělo nás v restauraci asi deset a přípitek následoval za přípitkem. Bylo tu pár spolužáků z univerzity a navíc stará dáma, jeho prateta. Mohlo jí být k osmdesátce, ale její bystré oči byly mladší než oči přítelovy snoubenky. Laskavé a prohlédající. Snad taky znáte ty oči okouzlujících starých dam.

Měla na ruce nejkrásnější náramek, jaký jsem kdy viděl - secesní víla se na něm proplétala mezi brilianty a smaragdy. Tenhle náramek měl cenu luxusního auta, jenže jeho krása byla ještě větší, byl to jeden z těch předmětů, na které se člověk podívá a „vzdává chválu Stvořiteli".

Stará dáma si všimla, že se na náramek dívám. „Líbí se vám?"

„Ještě jsem neviděl hezčí šperk," řekl jsem.

„Snad si říkáte - ta bude mít hodně pěkných šperků," usmála se na mě. „Ale tohle je jediný cenný klenot, co mám."

Odepjala náramek a položila ho na stůl.

„Beru si ho jednou za pár let. A dneska jsem si ho vzala, když je ta slavná příležitost."

Díval jsem se na líbezné linie náramku, na vinoucí se řádky drahokamů. „Chtěl byste vědět, jak se ke mně dostal?"

Přisvědčil jsem. Popravdě řečeno, čekal jsem romantický příběh o zamilovaném boháči, který tuhle cennost věnoval kráse mladičké pratety a pak - když jí předtím slíbil sňatek, se odebral do dálky nebo na onen svět.

„Bylo mi tehdy sedmnáct," řekla stará dáma a já už si byl jistý, co bude následovat.

Ale byl to jiný příběh...

„Bylo mi sedmnáct a byla jsem tak chudá, jak jen dívka může být. Moje maminka se podruhé vdala a nevlastní otec mě chtěl rychle dostat z domu. Tak mě dali do lázní, do hotelu, pracovala jsem jako servírka. Od rána do noci jsem běhala s talíři a sklenicemi a večer jsem padla do postele a usnula. Kolikrát ještě v šatech, ani jsem se nedokázala převléct do noční košile. Pak jsem se dostala do kavárny, kde to bylo lepší, i tam jsem však mívala hodně práce. Jen občas bývalo volněji, to když lázeňští hosté chodili pít léčivé vody.

Jednou jsem postávala u dveří kuchyně a sledovala sál, když přišla stará dáma - říkám stará, no, nejspíš byla mladší než já teď... Ta dáma měla nejzoufalejší pohled, jaký jsem kdy viděla. Tak vypadaly oči zatracenců v pekle na freskách na zdech kostela, kam jsem chodívala jako malé děvčátko. Měla tváře plné načervenalých skvrn od pláče, nedokázala je zakrýt ani silná vrstva pudru."

Pani upila kávy a zahleděla se do prázdna, jako by znovu viděla tvář tragické ženy.

„Mně bylo sedmnáct a nic jsem o životě nevěděla. Vůbec jsem netušila, co to je být zoufalou starou paní. Ale bylo mi jí hrozně líto. Usmála jsem se na ni.

Vytřeštila oči.

Napadlo mě, že tak užasle by se podíval jen člověk, který už nepočítá s tím, že by se na něj na tomhle světě ještě někdo mohl usmát...

Usmála jsem se na ni ještě jednou a pak jsem rychle v rozpacích poodešla do kuchyně. Když jsem se vrátila, stará žena strnule zírala do zdi.

Pak na mě plaše mžikla a bylo znát, že mě horečně pozoruje. Usmála jsem se zas a přijala objednávku. Vídeňskou kávu a skleničku sodovky."

Přítelova prateta hladila náramek lehce konečky prstů.

„Přinesla jsem to a zase si stoupla ke zdi. Sál byl výjimečně prázdný, jen tahle dáma v něm seděla a upíjela maličkými doušky svou vídeňskou kávu."

Vypravěčka se odmlčela, v duchu ohledávala dávnou vzpomínku.

„Víte, já jsem nikdy neměla babičku. A v tu chvíli jsem cítila k té staré dámě něco rodinného - jako bych byla její vnučka, a moc mi vadilo, že je na světě někdo tak hrozně smutný jako ona. Chtěla jsem jí říct něco hezkého, jenže jsem vůbec nevěděla co, a tak jsem se ni aspoň usmívala.

Pak jsem viděla, jak jí po napudrovaných tvářích stékají slzy a kazí pracné líčení. Seděla dlouho, i když už dopila. Pak na mě kývla. Přišla jsem k ní, myslela jsem, že si chce ještě něco objednat. Ale ona stáhla ze zápěstí tenhle náramek a podala mi ho.

„Dnes večer jsem to chtěla skončit se životem, zabít se..." zašeptala, „já - já už - ale vy -"

A teď se usmála na mě ona. Řekl byste, že když se uštvaná stařenka s pokaženým líčidlem usměje, bude to spíš zašklebení. Ale kdepak, dívala se na mě náhle tak jasně a vděčně, jako nějaký anděl. Položila na stůl bankovku a lehce odbelhala z kavárny, jako by ten starý věchýtek nadnášel vítr.

Nikdy jsem ten náramek neprodala. A už nikdy jsem tu starou dámu nepotkala a dodnes nevím, kdo to byl. Vím jen, že jsem jí já, malá hloupá holka zachránila život."

Hleděli jsme chvíli mlčky na náramek a pak si ho přítelova prateta nasadila na zápěstí, líbezná víla jí tenké zápěstí objala.

„Myslíme si, že dokážeme na tomhle světě moc málo," řekla prateta, „ale zapomínáme, že se na někoho můžeme usmát. A třeba tím někoho zachránit před smrtí."

Eduard Martin

Z knihy Andělské vteřiny

Česká republika pod zorným úhlem 20.století (4)

Pro správné porozumění novodobé vnitrozemské situace v českých zemích a vzniku jejich politických stran v 19. století v Rakousku-Uhersku, je prospěšné zmínit se o vztahu těchto zemí k monarchii v oné době a o okolnostech ovlivňující tehdejší život.

Začátkem 19.století české země nebyly politicky spojené mezi sebou, nýbrž jako dvě jednotlivé země byly součásti podunajského mocnářství, které rakouský císař spojoval jménem krále českého a Moravu z titulu markrabí moravského. Slezsko tehdy mělo jinou závislost na říši. Hlavními správními úřady v českých zemích byla jednotlivá zemská gubernia, která přímo podléhala centrálním říšským úřadům ve Vídni. Tím byla omezena česká politika až do konce 19.století.

V první polovině 19.století rakouská říše byla pestrou směsí mnohých zemí a národů, různých tradic a rozdílné kulturní a hospodářské úrovně. Jednotlivé etnické skupiny byly též většinou prostoupeny jinými menšinami. Rakouská vnitřní samospráva nedržela krok s vývojem, byla zaostalá, neboť úřady často odpovídaly jenom dobrozdáním na podání svých poddaných bez posouzení a posílaly je dále k vyšším úřadům. Byrokracie rostla jako houby po dešti a veřejné úřady měly špatnou pověst, neboť bez jejich povolení nebylo nic možné.

Pro přehnaný respekt, úctu a vyžadující věrnou oddanost Jeho Veličenstvu, císař nebyl náležitě informovaný o veřejných věcech a měl představu spokojeného a „šťastného rakouského poddaného", nemajícího zájem o záležitosti státu. K tomu dopomáhala silná síť bezpečnostních orgánů, neboť nepřítel byl podezříván ve „vzdělaném proletariátu" a inteligenci, hledající jiné cesty: „Tak řečení géniové a učenci nejsou k ničemu, vždycky chtějí všecko vědět lépe a zdržují úřadování anebo jim nevoní." (Císař František I. r. 1833).
Takové autokratické ovzduší tíživě se projevovalo v rakouském školství. Studenti nesměli jít studovat do ciziny, podle příslušného dekretu, aby byli „uchráněni filosofického materialismu, náboženského racionalismu nebo mysticismu, tak řečeného liberalismu, revolučního principu a ducha studentských organizací."

Z velkých evropských států rakouské císařství nemělo moc dobrou pověst. Pokládalo se všeobecně za druhý nejzaostalejší stát po Rusku, k čemuž přispíval též rostoucí liberalismus (t.j. zastřená germanizace), podceňující národnostní menšiny s utajenou touhou pro samostatnost. Němečtí liberálové v tom viděli zpátečnictví.

V roce 1843 známý publicista, hrabě Victor von Andrian, výstižně a pronikavě popsal poměry v Rakouské říši: „Rakousko je zcela imaginární pojem, kterým nelze označit žádnou zemi ani národ, je to pouze konvenční označení pro komplex navzájem ostře oddělených národů. Rakouský císařský stát vytvářejí společně Italové, Němci, Slované, Maďaři, ale Rakousko, Rakušané, rakouský národ to není a nebylo snad s výjimkou malého území okolo Vídně. Rozdílné národy jednoho a téhož státu nepojí žádné vzájemné sympatie, žádné vzpomínky na staletí svornosti a velikosti, žádné historické svazky..."

Nejlepší zabezpečení tohoto státu v takové směsi národů viděl režim v tajné policii, která kontrolovala celý veřejný život za pomoci příležitostných, svůj prospěch hledajících udavačů. Po smrti císaře Františka I. (1835) a po nastolení císaře Ferdinanda I., kdy za něho vládla státní rada, triumvirát starších (arcivévoda Ludvík, kníže Metternich a český hrabě František Antonín Kolovrat) s častějšími neshodami mezi nimi a o nadějích pro blízkou budoucnost občanů, praví tehdejší anekdota: Jeden z vysokých dvorních hodnostářů snažil se utěšovat plačící Vídeňáky při pohřbu císaře Františka I: „Neplačte, vždyť vše zůstane při starém" a ihned dostal odpověď: „My pláčeme právě proto!"

V podobném veřejném ovzduší tehdejší doby, v polovině 60. let začaly se tvořit dělnické svépomocné spotřební a výrobní kroužky (knihtiskaři, slévači, ...) na způsob zemědělských družstev, pro vzájemné služby. Z nich se utvořila roku 1874 první dělnická strana sociálně demokratická, na sjezdu jejich zástupců v Neudoerflu.

Na závěr snad jen můžeme připomenout obsah některých pojmů. Sociální demokracie je nejběžnější evropský název pro dělnickou stranu vlevo zaměřenou. Později se však téměř bez výjimky začal používat místo výrazu sociální výraz socialistický. Jsou to etymologicky podobné výrazy, ale významem se hodně liší. Socialismus je běžný výraz pro ekonomickou nauku, která odsuzuje soukromé vlastnictví a dává přednost jeho užitku pro veřejné účely. Pod pojmem „sociální" vidíme dohodu k opuštění „přírodního stavu" a utvoření společnosti současných předpokladů, t.j. vládní odpovědnosti a občanských „přirozených (lidských) práv" v demokracii.

Po brzkém rozpadu první dělnické strany sociálně demokratické následkem silných vnitřních rozporů, zejména od radikálů, kteří očekávali blízkou revoluci i za cenu případného teroru, umírněné křídlo strany se znovu obnovilo (1888-89) v Hainfeldu, s důrazem na legální postup a s přednostní na hospodářské poměry. V dohodě s rakouskou stranou byla utvořena též Československá strana sociálně demokratická dělnická v Břevnově (1878), ale zakrátko se rozložila. Zřejmě marxistická křídla sociální demokracie mívají potíže souhlasit s původním cílem a mírným postupem, jak stanoveno v základních stanovách strany. Po rozkladu se znovu strana obnovila v pozdějších 80. letech podle prvotních demokratických myšlenek.

Význačný vstup sociální demokracie do veřejného života byl 1.máje 1890 v Praze a v jiných evropských zemích, kdy ve slavnostních průvodech strana překvapila svým počtem členů a jejich organizovaností.

(Blíže k těmto otázkám v knize Dějiny zemí koruny české II. s.70-73)

Josef Pavelčík

MLADÝM

Chvála čistoty

Výzva k odklonu od stále nesnesitelnější sexualizace

Sexuální revoluce, která se šíří již delší dobu, zasahuje samo jádro člověka. Má svůj vliv na všechny životní oblasti: na otázku, kdo je člověk, na jeho vztah k Bohu, k bližním, na budoucnost rodiny.

Jan Pavel II., který zažil „teror ideologie zla" ve 20. století na své vlastní kůži, píše v jedné ze svých posledních knih Vzpomínky a identita o potratech a homosexualizační politice EU: „Je přípustné a dokonce nezbytné položit si otázku, jestli zde – ještě více tajně a skrytě – nepůsobí ideologie zla, která se pokouší působit proti člověku, proti rodině a dokonce proti lidským právům."

Gender-revoluce se sametovými krůčky za zády veřejnosti proplížila v EU přes státní instituce na univerzity, vzdělávací instituce až do základních škol a školek.

Kdo se nyní zděšeně probudí a chce klást odpor, musí počítat s pohrdáním, očerňováním, odstrkováním a v některých státech dokonce s trestním stíháním. Zaslepenost je tak velká, že ani oběti dnešní „ideologie zla" nedokážou strhnout závoj: každý rok 50 milionů potratů ve světě, rozvrat rodin s nesmírnými důsledky, pandemie Aids, vymírání a stárnutí společnosti.

Kdyby se stal normou společnosti odpovědný přístup k sexualitě, který odpovídá lidské důstojnosti a jednotě těla a duše, bylo by možné se obrátit od kultury smrti ke kultuře života. Počet potratů by klesl na pouhý zlomek, Aids by neměl žádnou šanci, bisexuálové, homosexuálové by své sklony stáhli do soukromí, byl by znovu položen základ rodiny a stoupl by počet dětí. Není to podivné, kolik lidí je ochotno k velkým obětem, jen aby se mohly vyžít podle zcela nespoutaného sexuálního pudu?

Smyslem sexuality je láska a plození, její hnací silou je rozkoš. Když se však rozkoš stane cílem, zůstane láska a plození ležet na cestě. Společnost, která přestane vzývat Boha jako svého Stvořitele, klaní se lidským tělesným silám a dělá si z nich falešné božstvo. Falešní bohové člověka nemilují, nýbrž ho ničí.

Tento boj není nový. Táhne se celým Písmem svatým. Falešní bohové sexuality se nazývají Baal a Ašera, klaněly se jim pohanské národy, mezi kterými se nacházel vyvolený národ. Izraelité opět a opět upadali do pokušení, scházeli na scestí a sloužili Baalovi a hněvali Hospodina.

Prorok Eliáš nutil nestálý lid k rozhodnosti. Celý Izrael se shromáždil k božskému soupeření na hoře Karmel, také 450 proroků Baalových a 400 Ašeřiných. „Já jediný jsem zůstal jako prorok Hospodina, ale proroků Baalových je 450" (1 Král 18,22). Vsadil všechno na jednu kartu, na víru, že živý Bůh všem zjeví svou moc. Na to dal v sázku svůj život.

Dal lidu návrh: Baalovi proroci ať přinesou oběť svému bohu a Eliáš také svému Bohu. Nikdo nesmí obětní oheň zapálit, nýbrž oheň musí sestoupit z nebe. „Pravý Bůh je ten, který odpoví ohněm." Tu lid zvolal: „To je dobrý návrh" (1 Král 18,24).

Baalovi kněží křičeli, tančili, bodali se, až z nich tekla krev, propadali šílenství, ale jejich bůh mlčel. Eliáš je provokoval: „Asi je zaneprázdněn, možná odešel nebo odcestoval. Možná že spí, křičte, ať se probudí" (1 Král 18,27).

Eliáš postavil Hospodinu oltář, položil na dřevo zvíře, dal je třikrát polít vodou, přistoupil k oltáři a modlil se: „Vyslyš mě, Pane, vyslyš mě! Ať tento lid pozná, že ty, Hospodine, jsi pravý Bůh, abys jeho srdce přivedl k obrácení." Tu sestoupil oheň a strávil zápalnou oběť, dřevo i kameny a zemi. I voda v jamách se vypařila. Celý národ to viděl a zvolal: „Jahve je Bůh, Jahve je Bůh!" To byl pro tuto chvíli konec Baalových kněží. „Eliáš je dal odvést k potoku Kišon a tam pobít" (1 Král 18,37–40).

V dramatu vztahu mezi Bohem a člověkem se během staletí nic nezměnilo. I my zapomínáme na Boha a místo toho vzýváme sexualitu. Zdá se dokonce zcela směšné a vzdálené od skutečnosti sázet na obrácení člověka. Jestliže však nevěříme v možnost obrácení, pak v našem vědomí zvítězila gender-ideologie.

Jediná země, kde počet nemocných Aids radikálně poklesl, je Uganda, a to nikoliv díky kondomům, které zatím nikde neprokázaly svou účinnost, nýbrž díky programům zdrženlivosti. V USA je silné hnutí zdrženlivosti až do manželství, které vláda podporuje částkou 800 mil. $ a které vyvolává změnu v sexuálním chování mládeže. Proč by mělo být nemožné, aby takové hnutí vzniklo i v Evropě a vlády, které vidí do budoucna, je podpořily?

V sexualizované společnosti, ve které žijeme, se rozšířil názor, že sexuální pud je neovladatelný, že je vyloučeno žádat od mladého člověka, aby počkal se sexualitou až do manželství, že by to bylo stejně proti lidské přirozenosti, jako kdybychom chtěli přinutit řeku, aby tekla opačným směrem.

Člověk však není zvíře. Je vybaven svobodnou vůlí a může odpovědně zacházet se svou svobodou, zvláště když mu jeho rozhodnutí umožňuje odevzdanost a láska.

Postavit dům trvá déle než ho spálit. Vytvořit z židovsko-křesťanské sexuální etiky kulturně určující sílu společnosti bylo dílem tisíciletí, její zničení bylo dílem několika desetiletí. Ke kulturnímu boji ani nedošlo.

Nyní musíme pochopit: Boji proti gender-revoluci se jako křesťané nemůžeme vyhnout, pokud chceme, aby naše děti ještě žily v křesťanské kultuře. Sexuální morálka vždy odlišovala křesťany od pohanů a právě proto byla pohanům trnem v oku. Křesťanství bylo pronásledováno až k smrti, a přesto mělo sílu určit kulturu celých světadílů.

Cesta k čistotě je hrdinská iniciativa dnešní doby. Je to politický čin budovat kulturu života, protože to je základ, na kterém stojí a existuje rodina. J. D. Unvin napsal: „Zavést dílčí sexuální zdrženlivost ve společnosti, která si zvykla na sexuální svobodu, je nejdůležitější a nejbolestnější ze všech sociálních revolucí."

Křesťané se nepotřebují ospravedlňovat, jestliže jsou věrni sexuální morálce Církve. Právě naopak! Jdou po výsostné cestě lásky, jdou se vztyčenou hlavou a všem dávají vyhlídku, která se ptá na základ šťastného života. Čistota propůjčuje křesťanům krásu a radost, která z nich vyzařuje. V míře, v jaké ji jednotlivec nebo společnost prožívá, získává integritu a sílu. Čistota září a lesk přitahuje.

Gabriele Kubyová
GENDER-REVOLUTION, Kissleg 2007

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

Jak plynul čas aneb doba českých králů

Přemyslovci a Lucemburkové na českém trůně

O českých králích z rodu Přemyslovců (Přemyslu Otakarovi I., Václavu I., Přemyslu Otakarovi II., Václavovi II. a Václavovi III.) byl již uveřejněn článek v HN 2/2006. Připomeňme si, že po smrti Jindřicha VI. Přemysl Otakar I. využil následujícího mocenského boje k získání koruny českého krále, a to pro své dědice. Panovat začal v roce 1197, korunován byl následujícího roku tj. v roce 1198 a opakovaně pak v roce 1203. Všechny výsady Přemyslu Otakarovi I. byly potvrzeny v roce 1212 císařem Fridrichem II. ve Zlaté bule sicilské. Český král tak například disponoval kurfiřtským hlasem, tj. právem účasti na volbě císaře. Spory s biskupem Ondřejem nakonec Přemysl Otakar I. v roce 1222 vyřešil konkordátem, který definoval vztahy mezi králem a pražským biskupem. Přemysl Otakar I. také nahradil seniorát (právo nástupu nejstaršího člena rodu) primogeniturou (nástupem prvorozeného syna). Roku 1216 tak mohl být Václav I., nejstarší Přemyslův syn z druhého manželství, potvrzen šlechtou jako budoucí král.

Přemysl Otakar I. vládl zemi celkem 33 let, ***Václav I.*** celkem 23 let, ***Přemysl Otakar II.*** pak 25 let, ***Václav II.*** celkem 27 let a ***Václav III.*** byl českým králem pouze 1 rok. Po zavraždění Václava III. v roce 1306 v Olomouci nastoupil krátce na uvolněný český trůn ***Jindřich Korutanský***, který měl za manželku Annu Přemyslovnu. Zavražděním Václava III. v roce 1306 vymřel rod Přemyslovců po meči. V letech 1306 - 1307 právo na český trůn uplatňoval také ***Rudolf I. Habsburský***. V roce 1307 se opět ujímá vlády Jindřich Korutanský. V roce 1310 se stal českým králem ***Jan Lucemburský*** a to po sňatku s Eliškou Přemyslovnou. Jejich potomci ***Václav - Karel IV.*** a jejich vnuci ***Václav IV.*** a ***Zikmund Lucemburský*** patřili k dynastii Lucemburků na českém trůně.

Nejstarší syn Jana Lucemburského a Elišky Přemyslovny Václav vstoupil do našich dějin jako český kál a císař říše římské Karel IV. Václav IV. byl synem Karla IV. a Anny Svídnické. Zikmund Lucemburský synem Karla IV. a Elišky (Alžběty) Pomořanské. O Karlu IV. a jeho čtyřech manželkách byl již publikován článek v HN 3/2006 a 4/2006. V témže roce byl o Václavu IV. uveřejněn článek v HN 5/2006. Zikmund Lucemburský byl králem uherským od roku 1387, německým od roku 1410, českým od roku 1420, lombardským od roku 1431 a římským císařem od roku 1433. V Čechách byl Zikmund jako král odmítnut Čáslavským sněmem roku 1421 (na Moravě, ve Slezsku a Lužici byl za krále uznán). Faktickým vládcem v Čechách se stal Zikmund Lucemburský až roku 1436, když v Jihlavě stvrdil Čechům jejich podmínky a basilejská kompaktáta (uznání náboženského stavu v Čechách a na Moravě). Zikmund zemřel ve Znojmě roku 1437 na cestě do Uher.

Kultura v Čechách v době vlády Přemyslovců a Lucemburků

Románský a gotický sloh ve stavitelství

Za doby vlády českých knížat se uplatňoval sloh románský, vzniklý na území někdejší říše římské. Pro románské větší kostely, zvané baziliky, i pro menší kruhové kaple, rotundy, jsou charakteristické másivní stěny z kamenů, úzká okna a užití půlkruhového oblouku. Portály kostelů a hlavice sloupů mívají bohatou figurální výzdobu.

Románské malířství se dochovalo především na nástěnných freskách (např. v rotundě ve Znojmě s výjevem povolání Přemysla od pluhu za knížete) a v iluminovaných rukopisech.

S nástupem českého krále Přemysla Otakara I. začíná do Čech pronikat sloh gotický. Gotika se ujímá nejdříve ve stavbě chrámů, hradů a klášterů. Proti slohu románskému se vyznačuje vylehčeností a směřováním do výšky. Na rozhraní 13. a 14. století proniká gotický sloh i do sochařství a malířství. Gotické výtvarné umění charakterizuje proti románskému slohu vetší míru zesvětštění, má schopnost výstižněji vyjádřit životní pocity soudobých lidí.

Literatura té doby

S rozvojem, vlivu římské církve se stala od 11. století literárním jazykem latina, která ovlivnila literární povědomí hlavně legendami o domácích světcích (sv.Konstantin, Metoděj, sv. Václav) a kronikami (Kosmas). Užití češtiny v literatuře je doloženo v písních Hospodine pomiluj ny z 11. století a Svatý Václave z 12. století, ale její rozšíření přichází až od konce 13. století, kdy se uplatňuje v literatuře vliv světské kultury, jejíž německou podobu, spjatou s královským dvorem, vytlačoval sílící vliv české šlechty, a kdy vedle české duchovní lyriky a legend vzniká i světská epika (Alexandreis, kronika Dalimilova).

Nejstarší české dramatické básnictví je náboženského původu a sahá svými začátky do konce 12. století, kdy se v některých klášterech, zejména u sv. Jiří na Hradčanech, dramatizovaly latinské texty evangelií, vyprávějící o událostech spojených s Kristovou smrtí a jeho vzkříšením. Tyto partie zpívali v kostele

kněží, ale postupem doby, kdy přibývaly nové texty, brali si na pomoc i osoby světské, učitele a žáky. Ze staročeských dramatických skladeb, které se uváděly o Vánocích nebo Velikonocích, je např. známá Hra veselé Magdaleny. Hra obsahuje také dvě lidové písně. Vkus doby se odrážel i ve slovesném umění.

Legendární tvorba, jejíž první česky psaný cyklus veršovaných skladeb o Jidášovi, Pilátovi, sv. Alexiovi, mládí Panny Marie aj. pochází z rozhraní 13. a 14. století. V době Karla IV. se česká tvorba bohatě žánrově diferencuje, vedle legend jako je např. Život sv. Kateřiny (legenda vypráví o lásce krásné a učené dívky z královského rodu, Kateřiny Alexandrijské, ke Kristu. Kateřina pohrdne rukou císařovou, v disputacích získá pohanské učence pro křesťanství a zemře jako mučednice) se vytváří rytířský veršovaný román, světská lyrika a světské spisy (Pasionál, Tkadleček, kronika Trojánská).

Obsahem středověké světské poezie je oslava ideálního středověkého šlechtice, rytíře a jeho ctností, k nimž patřila věrnost lennímu pánu a králi, šíření křesťanské víry a její obhajoba proti nevěřícím, úcta k urozené ženě a povinnost ochraňovat chudé, sirotky a vdovy. Tyto morální a společenské povinnosti v poezii zobrazují vzory ušlechtilých rytířů a jejich hrdinských činů. Milostná touha v této dvorské poezii má vždy podobu služby, láska se pojímá jako poddanství a je vždy nešťastná. To jsou hlavní rysy tzv. trubadúrské poezie, která se z jižní Francie rozšířila do celé západoevropské kulturní oblasti. V Německu se těmto rytířům říkalo minnesaengři. Tato milostná dvorská poezie pronikala v druhé polovině 13. století i na dvůr přemyslovských králů, zejména Přemysla Otakara II. a Václava II. nikoli v tvorbě české, nýbrž německé. Byla už projevem nového životního stylu, gotiky. Za doby Karla IV. literární tvorba začíná směřovat k vidění skutečného života své doby, (satiry Podkoní a žák, dramatická scéna Mastičkáři, Legenda o sv. Prokopu, která líčí život opata Sázavského kláštera, v němž se dlouho uchovávala staroslověnská vzdělanost. Opata Prokopa chápe legenda v duchu starší tradice jako uvědomělého vlastence.) Literární tvorba doby Karla IV. dobírá se české podoby dobového teologického myšlení jako nejvyššího pojmu soudobé kultury.

Doba Karlova dala Praze a českým zemím skvělá díla gotické architektury, z nichž Svatovítská katedrála, Karlův most a Karlštejn patří k nejvelkolepějším činům Karlova budovatelského úsilí. Bohatě rozvinuté malířství deskové, nástěnné i knižní usiluje o zpodobování líbezných madon vyjadřujících ženský půvab, stejně jako v postavách světců zachycuje prohloubený psychologický výraz.

Nositelé vzdělanosti

Od 10. století při kostelech a klášterech vznikaly školy, vzdělávající původně kněžský dorost, ale později také syny šlechticů. Vyučovalo se jen základním vědomostem, tj. čtení psaní a počtům. Vyšší vzdělání poskytovaly tzv. katedrální školy, zřizované v sídle, biskupa. Středověké univerzity, k jejichž založení dával souhlas papež, byly v rukou církve a také univerzitní profesoři byli většinou kněží. Univerzity se dělily na čtyři fakulty: artistickou, která byla nejnižší, průpravná. Po absolvování této průpravné fakulty si student zvolil některou z vyšších fakult: bohosloveckou, lékařskou nebo právnickou. Největším kulturním činem Karlovy vlády bylo v roce 1348 založení Karlovy univerzity, první ve střední Evropě. Univerzita měla velký význam pro šíření všeobecné vzdělanosti, poskytovala studentům cenné poznatky z příslušného oboru, umožňovala lepší kulturní orientaci, kontakty se zahraničím, atd. O historii Univerzity Karlovy byl uveřejněn článek v HN 6/2006. Na půdě Univerzity Karlovy vyrostli také první odvážní kritikové společenských nesrovnalostí.

Skvělý lesk kultury, která doprovázela hospodářský i mocenský rozmach českého státu za vlády lucemburské dynastie, sotva však mohl zastřít přiostřující se rozpory. Karel IV. se jim snažil čelit podporou reformního úsilí, ale životní realita se vzpírala kompromisnímu řešení „nápravou mravů". Za vlády Karlova syna Václva IV. již propuká napětí otevřeně: nejmocnější feudálové se postavili se zbraní v ruce proti králi, v městech se stupňovalo napětí mezi bohatými patriciji a chudým řemeslnictvem (cechovní bouře v Brně a v Jihlavě). Nejnižší společenskou vrstvu tvořila městská chudina, která se později za husitského revolučního hnutí projevila jako nejradikálnější živel. Napětí rostlo i na venkově mezi poddanými na rozsáhlých církevních velkostatcích i na půdě světských feudálů.

Koncem 14. století byla církev nejsilnější feudální mocí v Čechách, vlastnila skoro polovinu půdy. Její nesmírné bohatství vyvolávalo závist vysokých feudálů a měšťanstva i prostého lidu sužovaného poplatky církvi i svými povinnostmi k vrchnosti. Ve vzrušené atmosféře myšlenek odvážných kazatelů i za národnostního napětí v Praze mezi německým patriciátem a středními vrstvami českého lidu vyrostla v českém prostředí osobnost, která měla svým životem a myšlenkami zasáhnout osudově do dějin národa.

Mistr Jan Hus (1371 - 1415)

se narodil v Husinci u Prachatic na jihu Čech, Vystudoval nejdříve artistickou fakultu, na níž dosáhl hodnosti mistra svobodných umění, potom vystudoval bohosloveckou fakultu a stal se knězem. Působil jako univerzitní profesor a byl zvolen také rektorem univerzity. Ve své učitelské funkci psal hlavně latinsky. Významné bylo Jeho působení v kapli Betlémské v Praze od roku 1402. Ve svých kázáních neváhal kritizovat bohaté církevní hodnostáře i rozmařilost zámožného panstva. Jeho kázání strhovalo lid, měšťany i nižší šlechtu a jeho kázání působila radikálně na jejich názory. Kazatelna neznamenala pro Husa jen místo, odkud rozjímal o náboženských otázkách, byla mu veřejnou tribunou, z níž často zněly vášnivé výzvy k posluchačům a slova obracející se k nejpalčivějším časovým otázkám. K rozpínavosti Němců na území Čech se Hus vyjádřil následovně: „Čechové jsou bídnější než psi nebo hadi, protože pes hájí své lože, na němž leží, a kdyby jiný pes ho chtěl odehnati, bojoval by s ním a had taktéž; ale nás Němci utiskují a zabírají úřady v Čechách a my mlčíme. Čechové v království Českém podle

všech zákonů, ano podle zákona božího a přirozené povahy věcí mají být první v úřadech v království Českém, jakož i Frankové v království Franckém a Němci v zemích svých, aby Čech dovedl říditi své a Němec Němce, ale jaký prospěch z toho, že Čech, neznajíce řeč německou, je v Němcích knězem nebo biskupem? Zajisté tolik bude platen jako stádu pes němý, nemohoucí štěkati: a tak i nám Čechům je platen Němec. A tak věda, že jest to proti zákonu božímu i pravidlům, tvrdím, že jest to nezákonné."

Když začal Hus na kázáních vystupovat stále ostřeji, zesílily proti němu útoky církevní vrchnosti, které měly nebojácného kněze umlčet. Odpor vysoké hierarchie budil hlavně Husův požadavek církevní chudoby a jeho obhajoba Viklefových spisů. - Jan Viklef (1324-1384) byl profesorem oxfordské univerzity v Anglii, Viklef dokazoval, že se církev odchýlila od učení a praxe prvních křesťanů. Za jediný znak příslušnosti k církvi pokládal vzorný život. Hlavní příčinou úpadku církve bylo podle něho hromadění majetku.

Roku 1410 dal pražský arcibiskup zkonfiskovat Viklefovy knihy a spálit je jako kacířské. Napětí mezi Husem a jeho odpůrci vyvrcholilo roku 1412, kdy betlémský kazatel vystoupil nebojácně proti „kramaření s odpustky." Když došlo v Praze k pouličním bouřím proti prodavačům odpustků, uvalil papež na Husa přísnou klatbu, spojenou s interdiktem. V této kritické chvíli se od Husa odvrátil i český král Václav IV. Na jaře 1414 vyzval císař Zikmund Husa, aby se ospravedlnil před církevním koncilem svolaným do jihoněmecké Kostnice. Před církevním koncilem však Hus své názory nezměnil, své učení neodvolal. Po dlouhém věznění, útrapách tělesných a duševních bojích Hus ve svém přesvědčení vytrval. Koncil pak odsoudil jeho spisy jako kacířské a Jan Hus byl dne 6.července 1415 upálen na hranici. O rok později byl na hranici upálen Husův věrný přítel Jeroným Pražský.

Čeští králové v době husitské a bezprostředně po ní

Husova smrt spolu se zavedením kalicha předznamenaly vývoj směřující v Čechách k revolučním událostem v letech 1419 - 1434. Dne 30.července 1419 došlo na novoměstské radnici k defenestraci protihusitských konšelů, to byl počátek revolučního vystoupení pražských husitů, následovala velká shromáždění venkovského a městského lidu. V únoru - březnu 1420 založili revoluční husité pevnost na hoře Tábor. V červenci 1420 byla na hoře Vítkov poražena první protihusitská výprava. Iniciátorem protihusitského tažení byl Zikmund. V roce 1421 pak husitský sněm v Čáslavi odmítl Zikmunda Lucemburského jako českého krále. V roce 1422 došlo ke druhé porážce křižácké výpravy spojenými husitskými vojsky za vedení hejtmana Jana Žižky (bitva u Kutné Hory, Haber a Německého Brodu). V roce 1426 došlo k porážce třetí křižácké výpravy proti husitům v bitvě u Ústí nad Labem. V čele spojených husitských vojsk poprvé stanul Prokop Holý. V roce 1431 došlo ke zdrcující porážce páté křižácké výpravy u Domažlic. Dne 30.května 1434 však nastal obrat a došlo k porážce táborských a sirotčích vojsk u Lipan, v bitvě padl Prokop Holý. Bylo to vítězství lipenské koalice umírněných kališníků, Pražanů a katolíků, což pak vedlo ke smíru s králem Zikmundem. V roce 1436 císař Zikmund stvrdil v Jihlavě kompaktáta a byl přijat za právoplatného českého krále. Poslední středisko husitského odporu proti Zikmundovi (hrad Sión Jana Roháče z Dubé) padlo roku 1437. V témže roce umírá Zikmund Lucemburský při své cestě do Uher.

Po Zikmundovi Lucemburském usedá na český trůn ***Albrecht II. Habsburský*** a to pouze jen na jeden rok. Jeho následníkem je ***Ladislav Pohrobek.*** V době jeho nezletilosti zemi spravuje Jiří z Poděbrad, který se stal českým králem v roce 1458. O osudu českých zemí v době vlády ***Jiřího z Poděbrad*** byl uveřejněn článek v HN 9/2006. Biskup Jan Filipec spolu se svým přítelem Vilémem z Pernštejna a s okruhem svých dalších věrných a vlivných přátel v Českých zemích i v Uhrách prosadili v roce 1490 volbu krále Vladislava za společného krále v Českých zemích i v Uhrách, aby touto volbou zabránili odtržení Moravy od Čech. (Připomínám, že na uvolněný český trůn po Jiřím z Poděbrad vstoupil v Čechách v roce 1471 ***Vladislav II. Jagellonský***, na Moravě se však v roce 1469 nechal zvolit českým králem v Olomouci Matyáš Korvín). Bližší informace o diplomatických schopnostech Jana Filipce, kancléře krále Matyáše, biskupa velkovaradinského, zájemce naleznete v HN 10/2006, Po Vladislavovi II. Jagellonském vstoupil na český královský- trůn v roce 1516 ***Ludvík Jagellonský*** a na tomto královském trůnu setrval 10 let. V roce 1526 na uvolněný český trůn po Ludvíku Jagellonském vstupuje ***Ferdinand I. Habsburský***. V průběhu jednoho tisíciletí dynastie Habsburků vládla českým zemím téměř 400 let. Ale o tom budeme povídat zase v některém dalším čísle Hlasů národa.

Alena Kulheimov
Česká republik

Čeští králové	doba vlády
Přemysl Otrakar I.	1197-1230
Václav I.	1230-1253
Přemysl Otrakar II.	1253-1278
Václav II.	1278-1305
Václav III.	1305-1306
Jiřích Korutanský	1306
Rudolf I.Habsb.	1306-1307
Jiřích Korutanský	1307-1310
Jan Lucemburský	1310-1346
Karel IV.	1346-1378
Václav IV.	1378-1419
Zikmund Lucemb.	1420-1437
Albrecht II. Habsb.	1438-1439
Ladislav Pohrobek	1453-1457
Jiří z Poděbrad	1458-1471
Vladislav II.Jagell.	1471-1516
Ludník Jagellonský	1516-1526
Ferdinand I. Habsb.	1526-1564
Maxmilián II.	1564-1576
Rudolf II.	1576-1611
Matyáš	1611-1619
Fridrich Falcký	1619-1620
Ferdinand II.	1620-1637
Ferdinand III.	1637-1646
Ferdinand IV.	1646-1654
Ferdinand III.	1654-1657
Leopold I.	1657-1705
Josef I.	1705-1711
Karel VI.	1711-1740
Marie Terezie	1740-1780
Josef II.	1780-1790
Leopold II.	1790-1792
František II.	1792-1835
Ferdinand V.	1835-1848
František Josef I.	1848-1916
Karel I.	1916-1918

Church-based learning

New Catholic universities sprouting up across country as more young people seek to make their faith their life

Naples, Florida. - In Krystelle Dieseldorff's first class on her first day of college, students recited the Hail Mary in Latin. It was led by her biology professor. She was overjoyed.

"I knew there had to be some people out there who practiced their faith and lived it as well," says Dieseldorff, 19, who graduated from a public high school in Miami and is now a sophomore pre-med major at Ave Maria University. "God showed me this place, and it was perfect for me."

In time for the start of the fall semester on Aug. 27, the four-year-old university is moving from its temporary quarters at a former retirement community to its permanent campus 30 miles east in Ave Maria, a town being built to support the college.

The campus, and to some degree the town, is the invention of Domino's Pizza founder Tom Monaghan, 70, who sold his company in 1998 and devoted himself full time to one goal: getting people to heaven.

One way to do that, he says, is to train the next generation of Catholic leaders, including lawyers, doctors, teachers and priests.

And not just any priests. "Good priests," he says during a recent conversation in the new campus library. "One good priest is worth far more than an average priest."

The Florida University, into which he has poured more than $200 million, boasts a state-of-the-art science, math and technology building, Frank Lloyd Wright-inspired architecture and a central green space where students might toss Frisbees or study under one of the imported oak trees.

Ave Maria University in Ave Maria town near Naples, Florida

It offers 10 undergraduate majors - mostly liberal arts staples such as math, history, philosophy and literature. It also offers studies in sacred music and theology and pre-business program. It has master's and doctoral program in theology.

But its defining feature is its promise to remain true to "Ex Corde Ecclesiae" the apostolic constitution issued in 1990 by Pope John Paul II that instructs Catholic colleges to provide "academic and professional development with formation in moral and religious principles and the social teachings of the church."

That's what attracted Dieseldorff, who wanted to get an education and grow in her faith. She can find a chapel in nearly every building and enjoy daily mass and rosary walks with members of Esto Femina, which she likens a bit to a sorority.

Though Ave Maria University bills itself as the first new Catholic university in the country in 40 years, it's also part of a wave of Catholic higher-education institutions springing up around the country.

Monaghan founded the now-defunct Ave Maria College in 1998 and the Ave Maria School of Law in 2000. The University of Sacramento opened its doors in January 2005; that fall, Southern Catholic College north of Atlanta welcomed its first class. John Paul the Great Catholic University in San Diego enrolled its first class last fall; Wyoming Catholic College in Lander opens this fall.

Those schools, too, vow fidelity to the church. But if for no other reason than Monaghan's fame and money, Ave Maria University has gained far more national attention.

Though the school is relatively small - it expects to enroll about 450 undergraduates this fall and about 150 graduate students - Monaghan has high aspirations. One day, the university will boast a student body of 5,500, Division I athletics and an academic reputation as "a Catholic Ivy," he says.

Mary Beth Marklein
Chicago Sun-Times August 6, 2007

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 3400 S. 61st Ave., Cicero, IL 60804. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 656 - 7472. E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Rev. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA P. O. Box 508 576, Cicero, IL 60804. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 40.00 USD, Canada letecky 40.00 USD, Cizina letecky 55.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

E pluribus unum

The month of September calls to mind several anniversaries, observances and personalities which are woven into the tapestry of American history:

September 9, 1776 The Continental Congress officially adopts the name "United States of America".

September 22, 1780 Captain Nathan Hale, a Connecticut schoolmaster, is hanged as a spy in New York City by the British. His last words "I only regret that I have but one life to lose for my country" are frequently quoted as an epitome of selfless patriotism.

September 3, 1784 Benjamin Franklin, John Jay, John Adams and Henry Laurens are the American negotiators who conclude the Treaty of Paris with the British, ending the American Revolution and securing American independence.

September 13-14, 1812 Detained by the British aboard a warship in Baltimore Harbor during the War of 1812, lawyer Francis Scott Key anxiously passes the night by observing the British naval bombardment of Fort McHenry which was designed to guard the approach of ships to Baltimore. When "dawn's early light reveals that the starspangled banner (American flag) yet waves" showing that the British have failed to capture the fort, Key writes the verses later set to an old English drinking song melody ("To the Anacrean in Heaven") which becomes the official United States national anthem in 1931.

September 23, 1814 British Major John André is captured while carrying the plans of American Major General Benedict Arnold to surrender West Point, a crucial stronghold overlooking and controlling the Hudson River. Arnold, bitter over being passed for rank promotion, worked out a secret plan to surrender that important military base to the British. After the documents pertaining to the plot were found in Major André's boot, he was hanged. Benedict Arnold managed to escape to New York City to join the British army where he was promoted to the rank of brigadier general. His act of treason stands forever as the most infamous deed of treachery committed during the American Revolution. The name "Benedict Arnold" has been used to this day for a person who betrays either personal or public trust.

September 22, 1862 President Lincoln issued a Preliminary Emancipation Proclamation which frees only the salves residing in in the northern states which remain loyal to the Union is to become effective on January 1, 1863. In the Confederacy the proclamation confirms the belief of the secessionists that Lincoln will force them to give up slavery, their constitutional right. They view the proclamation as an incitement to slave rebellion and reinforces their resolve to defend the South against "Yankee encroachment." The proclamation also produces two other results. France and England resolve not to recognize the Confederacy because slavery is illegal and politically unpopular in Europe. In the North the proclamation has the effect of making the war considerably less popular. White workers who had been volunteering eagerly to preserve the Union are fearful that freeing the slaves will lead to their overrunning the North, taking their jobs and creating social havoc. The serious decline in enlistments results in the passage of the Conscription Act (Military draft) in March 1863. The fact that eligible draftees can pay for a substitute makes this law extremely unpopular and leads to violent opposition.

September 3, 1882 A federal holiday known as Labor Day is now observed on the 1st Monday in September. This holiday was celebrated for the first time in New York in 1882 under the sponsorship of the Central Labor Union following the suggestion of Peter J. McGuire, of the Knights of Labor, that this day be observed in honor of labor. Labor Day is one of the most popular federal holidays in the U.S., marking an unofficial end of summer vacations.

September 8, 1900 A violent hurricane blows across Galveston Island, Texas, submerging the city of Galveston by the waters of the Gulf of Mexico. Of the 38,000 people living in the area, 6,000 to 10,000 are killed and over 6,000 are seriously injured. Although it remains the single deadliest natural disaster in U.S history, Hurricane Katrina of 2005 affected more people and caused greater monetary cost.

September 6, 1901 President William McKinley is shot and killed by an anarchist, Leon Czolgosz, at the Pan American Exposition in Buffalo, New York. He dies on September 14, and Vice President Theodore Roosevelt assumes office.

September 26, 1918 More than 1 million Allied troops (including nearly 900,000 Americans) stage the last major offensive of World War I. against Germany. Casualties reach 120,000.

September 30, 1936 President Roosevelt dedicates Boulder Dam (Since 1947 renamed Hoover Dam), construction of which was authorized in 1928. This dam prevents the flood and drought cycles in regions of California, Arizona, New Mexico, and Nevada. This mammoth structure, considered by many one of the 7 wonders of America, provides much more cultivable land and protects residents of the area from natural disasters. Hydroelectric power generated by the 726 foot high dam provides 4 billion kilowatt hours of energy, enough electricity for half a million homes. Lake Mead, created by the dam, is a reservoir of 10 trillion gallons of water and covers 246 square miles. Built during the Great Depression, the dam is a prodigy of American engineering genius and skill of American workers.

September 11, 2001 Remembered forever by most living people of the world for the horrendous terrorist attacks on the World Trade Center towers in New York City and the Pentagon as well as the foiled plan to destroy the White House, this recent American tragedy does not require current review. Lest we forget!

Tony Jandáček

Photo on back page:
Hoover Dam at Colorado River in Nevada and Arizona

